De nieuwe vermaakelyke gaare-keuken van de gekroonde A.

Zingende en kwelende verscheyde aardige en boertige liederen en ernstige gezangen. Alle op bekende voyzen. Noyt in deze order zo Gedrukt. IIIde stuk

bron

De nieuwe vermaakelyke gaare-keuken van de gekroonde A. Zingende en kwelende verscheyde aardige en boertige liederen en ernstige gezangen. Alle op bekende voyzen. Noyt in deze order zo gedrukt. IIIde stuk. Ioannes Kannewet, Amsterdam 1746, 1747

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_nie175nieu01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

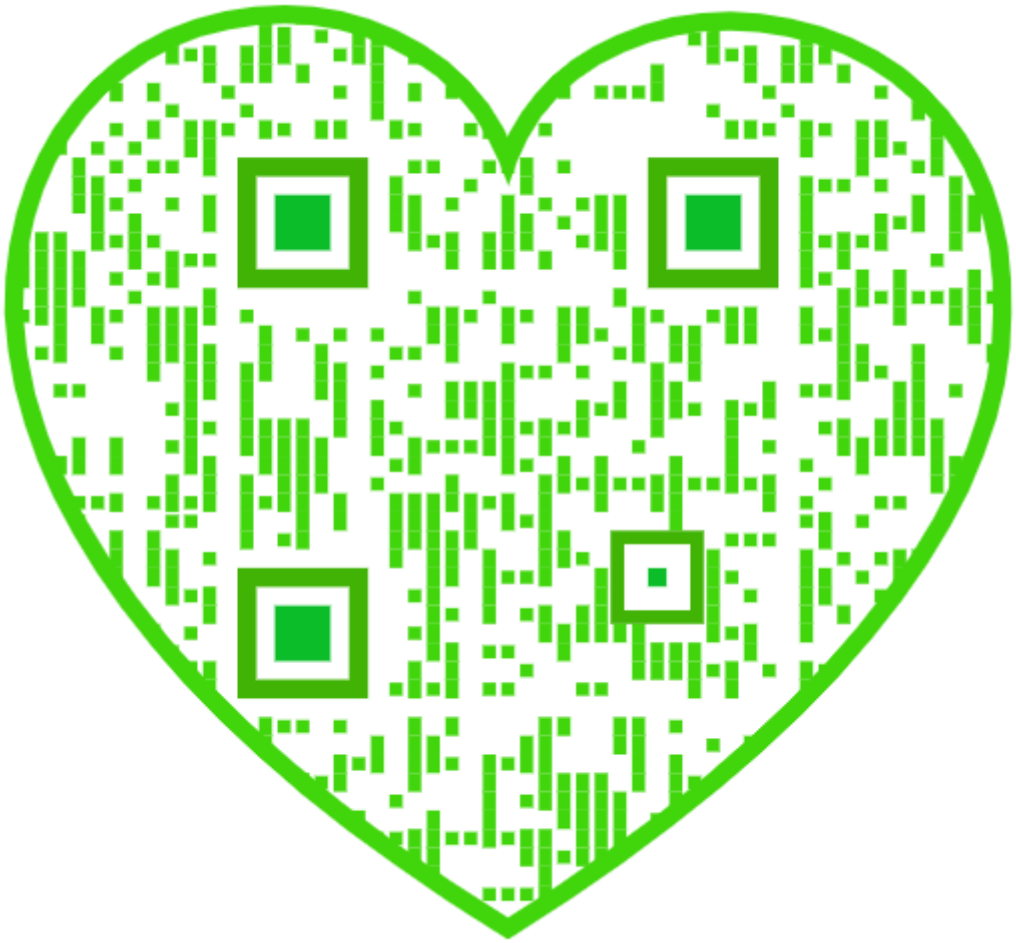

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

De Nieuwe Vermaakelyke GAARE-KEUKEN Van de Gekroonde *A*.

Herders-Gezang, tusschen Philis en Leander.

Stem: ***ô Wereld vol van overdaad.***

Leander.
*A*Ch Liefste mijn Godin,
Schenkt my uw trouwe Min,
En denkt eens op de deugd,
Uyt de Trouw spruyt alle vreugd,

Philis.
Maar ook wel uyt den Trouw,
Spruyt menig druk en rouw,
Ik heb my liever te begeven,
Alleenig te leven,
Eer ik my bedroeven zou.

Leander.
En weet gy niet Philis,
Wat voor verblindheyd is,
Dat gy de Trouw versmaad,
En mind d' eenzame-staat,
Die zijn Trouwtje wel vol-ent,

't Is een Heylig Sacrament,
Gy kunt het versterken,
Vol zalige Werken,
Die met zijn Portuur Vol-ent.

Philis.
'k Verfoey Leanders raad,
En blijf liever in d' Maagden-staat,
Zo klaar als een Fonteyn,
Zeer zuyver ende reyn,

Leander.
Wel wat 'k zugt en wat 'k ween,
Ik bevind my alleen,
Mag ik uw niet Trouwen,
Mijn Dood zal uw rouwen,
Want ik Trouw noyt anders geen.

Philis.
Leander door uw' klagt
Verfoey ik 't Mans-Geslagt,
Want die een Man beproeft,
Is zomtijds heel bedroeft
Door het baaren van de Vrugt,
Spruyt zo menig druk en zugt,
Veel zijn der Gebooren,
Maar menig verlooren,
Tot haar Ouders ongenugt.

Leander.
En waarom dog d' Man veragt,
Wie heeft uw voort-gebragt?
Gy zijt van een Vrouws-Gebroed,
Tot Mans-zaad op-gevoed,
Adieu mijn Godinne zoet,
Gy krenkt mijn Natuur en Bloed,
Adieu mijn Godinne,
Die geen vreugd kan verwinne,
Die mijn Zaad verdrogen doet.

Een Lied van al de Dorpen, gelegen in de Eylanden van Zuyd-Beveland.

Stem: *Als't begind.*

*A*Dieu ter Goes reyn Perel-jent,
Schoon Diamant geprezen,
Gy staat in 't Goud zeer pertinent,
Met al uw Dorpen daar by geprent,
Uw Naam is hoog geprezen;
Terwe en Rogge zeer playzant,
Garste en Haver schoone,
Wat vind men in dat Goesse Land,
Erten en Boonen abondant,
En meerder vrugten ydoone.
Adieu mijn Vrienden in 't gemeen,
Adieu mijn Vader geprezen,
Adieu mijn ooms dit zijn mijn reen,
Nigten en Neven blijft by een,
Godt wil uw hulpe wezen:
Adieu mijn Maad blijft dog correct,
Al moet ik van u scheyden;
Frans Cornelisse ik vertrek,
En Dirk Iansze ik zeg perfect,
Engel Iansze zal niet lang beyden.
Adieu Cloetinge blijft met vree,
Capelle met uw Klok-spel verheven,
Van Biezelinge, daar men ter Stee,
Uyt de Haven op Goeree,

Kan vaaren zonder vreezen;
Adieu Eversdijk en Schorre-zaan,
Vlakke al zijt gy kleyne,
Nogtans moet gy by Kruyningen staan,
Den Vrouwen-polder doet mijn vermaan,
Adieu al in 't gemeyne.
Adieu Waarde en Valkenis,
Gawegen moet ik noemen;
Crabbendyke en ga ik niet mis,
Ik zegget met uw Nieuw-land gewis,
Ik hoope haast weer te komen;
Den Oostdijk kom ik in 't gemoed,
Om na Yerze toe te Reyden,
Adieu Yerze Beeste-markt zoet,
Ossen en Koeyen wel gevoed,
Die men daar te Markt ziet leyden.
Adieu Yerzendam, Schuytvaard zoet,
Adieu Wemeldinge schoone,
Kattendijk, Godt geeft uw goe moed,
En wil uw bewaaren voor hooge Vloed,
De Heer wil uw gratie toonen:
Adieu 's Heer Heyns-kinderen dan voord,
Het is 'er gedaan uyt luste,
En Wisse-kerke zo 't behoord,
Seraas-kerke ik zeg met goed accoord,
Leeft al te zaam in ruste.
Adieu Baarsdorp en Heynken-zand,
En Ovezant wilt weeten,
Met Drywegen zeer abondant,
Borssele is 'er nu by geplant,
's Heeren-hoek kan ik niet vergeeten;
Adieu Coudorpe en Ellewoutsdijk,
En Oudelande mede,
Baarland met uw Marktveld rijk,

Bakendorp ik niet bezwijk,
Leeft al te zaam in vreede.
Adieu Hoedens-kerke nu verblijd,
Het is der gedaan uyt luste,
's Graven-polder ik ben verbleyd,
Ter Nisse, ik zegge met goed bescheyd,
Leeft al te zaam in ruste;
Adieu Sinxkerke wijd vermeerd,
Met al uw Groene Weyden,
's Heer Abts-kerke ongedeerd,
De Groe die moet mee zijn ge-eerd,
Met all' dees Contryen.
Oorlof dan Vrienden tot besluyt,
Is 't niet gedaan op 't netste,
De Kunst is dan in het kleyn beduyd,
Denkt hoe dat ik lag in der Muyd,
Oorlof op 't alderbeste.

Lied van een Vrouws-persoon dewelke in Mans-kleederen in 't Spinhuys wierd gebragt en aldaar haar Kost moet verdienen.

Stem: *Mijne Man is na Parys.*

*A*L weer wat Wonders en wat raars,
Van een zo nobele Kwantje,
Tot Amsterdam is deze Baas,
En hoord eens van dit Mantje,

Hoe dat zy gink langs de Straat,
Als een Ionker hoog van Staat,
Spanssere, Spanssere, Spanssere.
Maar dog na een langen tijd,
Zo werd zy eens gevangen,
En wierd in hegtenis geleyd,
Dog 't viel haar doe wat bangen,
En men onderzogt haar daar,
Wat het voor een Karel waar,
Doe was het een Hoertje, een Hoertje.
Wat kreeg zy daar toe tot haar straf,
Het Vonnis is te pryzen,
Men haar doe dees Sententie gaf,
Men zal haar 't Spinhuys wyzen,
En zitten daar tot yders spot,
Voor het begaane zot,
En Spinnen, en Spinnen, en Nayen.
Al met dezelfde Kleederen aan,
't Is aardig om te keyken,
Waar mee zy nu moet Spinnen gaan,
En Nayen gelijk 't blijken,
Met een' Grauwe Hoed op 't Hoofd,
En zwart Lint daar op gelooft,
Dit waarlijk, dit waarlijk, dit waarlijk.
Daar by dan nog een Pruyk heel fray,
Een Alamodes Dasje,
Wat dunkt uw van dit moy genay,
En van dat aardig Gasje,
Met een Nieuw-modenze Rok,
Looft dit vry want 't is geen jok,
't Is aardig, 't is aardig, 't is aardig.
Eene smal Broekje heeft zy aan,
Al van dezelfde kleure,
Haar Kousjes net daar mee aan staan,

Wat dunkt uw 't zijn geen leure,
En gepolevyde Schoen,
Na een moy en nieuwt fatzoen,
Op 't Engels, op 't Engels, op 't Engels.
Het leykt een Mantje als een Pop,
Zo net en moy van Kleden,
Al van de Voeten tot de Kop,
En niet mismaakt van Leden,
't Is een Wonder voor de Lien,
t'Amsterdam kunt gyze zien,
In 't Spinhuys, in 't Spinhuys, in 't Spinhuys.
Alwaarze by de Hoeren zit,
Met al dees moye Kleeren,
Daar zy moet Spinnen, Nayen wit,
Al na yders begeeren,
Is dat niet een brave Man,
Die Spinnen en Nayen kan,
Met Handen, met Handen, met Handen.
Nu dan Liefhebbers loop maar an,
En wilt haar eens bekeyken,
Hoe dat dees lieve moye Man,
Daar nu moet zitten preyken,
Maar dees Man dat is een Vrouw,
Die twee Mannen heeft met rouw,
Versleten, versleten, versleten.
Oorlof dan Vrienden wie gy zijt,
't Zy Mannen, oft' Vrouwen,
Wilt gy niet zijn in zulken spijt,
Zo moet gy dit onthouwen,
Dat een Man zijn Broek houd an,
En een Vrouw haar Rokken dan,
Met eeren, met eeren, met eeren.

Minnaars-Lied,

Stem: *Wanneer de Zon zijn Paarde mend.*

*A*Ch, ach, wat zijn de Nimphjes zoet,
Wanneer zy zijn Agtien Iaar,
Ze benne net als Melk en Bloed,
Maar zeker ze loope gevaar,
Want ziet dan kreygenze Vryers,
De Meysjes zijn Ieugdig en bly,
De Vryers dat zijn verlyers,
Zy krouwen de Meysjes op zy.
Wanneer Nephtunus Zoute-vloed,
My had aan Land gebragt,
Zo kwam ik bly en wel gemoed,
In 't Haagje zeer onverwagt,
Daar zag ik een Nimphje treden,
Zy was van Rotterdam,
Volmaakt van Lijf en Leden,
Dog zeer onnozel als een Lam.
Haar Voorhoofd was als een Yvoor,
Met Krulletjes vercierd,
Haar Oogjens klaarder als Auroor,
En wierden geestig bestierd,
Want ziet zy waaren vol Lonke,
En zage geduurig op mijn,
Dies heb ik de Minne-vonke,
Gedronken in, gelijk de Wijn.

Dit Nimphje beviel m'wonder wel,
Dies kost ik niet van haar gaan,
Als ik aanzag haar blanke Vel,
Hier om sprak ik haar aan,
Dies nam ik dat zoete Liefje,
By haar Sneeuw-witte Hand,
Ik zeyder mijn lieve Diefje,
En Cupido stookten de Brand.
Dit Nimphje wierd door 't Kusse warm,
Zy sprak 'er Beminde van mijn,
En greep my in haar Fluweele Arm,
En zey laat ons vrolijk zijn,
Wy benne te zame getreden,
Na boven op een Salet,
Wy waaren heel wel te vreden,
En gingen te zamen na Bed.
Hier hebben wy malkander bly,
Zeer minnelijk toe Gekust,
Wy stelde alles aan een zy,
En waaren geheel gerust,
Maar denkt hoe ik haar Kuste,
Voor haar' Lipjens rood,
En hoe zagjens dat ik ruste,
Op haare Borsjes blood.
Vaar wel Cornelia mijn Bruyd,
Vaar wel ô lieve Meyd,
Ik schey der met het Zingen uyt,
Tot op een ander teyd,
Maar ik zal alteyd gedenke,
De Liefde van uw ô Maagt,
En uw hier mede beschenke,
Zo het uw maar behaagt.

Een waare Beschryving van een Waardin, die door haar valsch Vloeken, in een Paard veranderd is.

Stem: ***Leerdze van den Zanger, &c.***

*A*Anhoord dit Lied gy Christelijke Scharen,
By Baresteen is dit onlangs geschied;
Van een Waardin 't zijn wel droeve maren,
Die door 't vloeken kwam in groot verdriet:
Want zy kost Schryven, Om Rijk te blyven,
Ia twee voor een, Zy Vloekten in 't gemeen.
Dat heeft geduurd veel Iaaren ende Dagen,
Dat zy de Menschen onregt heeft gedaan;
Op eenen teyd kwam haar de Duyvel vragen,
Of hy mogt Spelen met haar wilt verstaan,
Hy sprak op heden, Wy zijn te vreden,
Waardin haald ons wel, Een Nieuw Kaarte-spel.
Zy Speelden t'zaam tot 's Nagts t' Elf Uuren,
Dronken lustig Bier, daar by ook Wijn,
Waaren vrolijk, dogten op geen treuren,
Maar de Heer verloor veel Geld in valsche schijn:
't Is zo gebleeken, Door Duyvels streeken,
Want op het lest, Rees daar een groote Kwest.
Elk wou Betalen en riep na de Waardinne,
Rekend uw Gelag hoe veel is hier verleerd;
De Waardin die sprak zeer kwaad en dom van zinne,
Zeventig Rijksdaalders zijn hier verteerd:

Elk stond verslagen, Die dit aanzagen,
En den Heer die Sprak, Waardin gy liegt 't strak.
Ach neen mijn Heer ik zoud daar niet om liegen,
Want ik anders woud dat men de Duyvel strak;
Met Lijf en Ziel te zamen weg kwam vliegen,
Hy nam haar op, zo zy die Woorden sprak:
Elk stond verslagen, Die het aanzagen,
Want zy was toe voord, Men heeft haar niet gehoord.
Den Duyvel als een Post kwam daar aan gejagen,
Blies op zijnen Hoorn net als eenen Post;
By eenen Smit om haar te laaten beslagen,
Waar door de Smit nog uyt zijn Bed staan most:
Hy viel aan 't Smeede, Zeer wel te vreede,
Besloeg dit Paard, Zeer Schoon van groote waard.
Drie Yzers waaren daar al aan-geslagen,
Met goe reden sprak dat Paard een Woord;
Smit weest niet te haastig, het is na mijn behagen,
Want zo dit Uur voorby is, moet hy straks voord;
d' Smit verslagen, Dagt dat zijn plagen,
Van Godt den Heer, Hy spoeyde hem niet meer.
Nogtans de Duyvel vermaande hem tot Werken,
Smit spoeyd uw ras want ik moet te post voord;
Den Smit al even traag in zijne Werken,
Als hy die Woorden van 't Paard had gehoord:
Twee aan d' Handen, Aan d' Voet een spanden,
Door drie Yzers heet, Stond zy in pijn en zweet.
Drie Yzers wierden haar weer af genomen,
En zy wierd gemeesterd, dog was zeer Krank;

Het Paard wierd een Mensch als 't was gekomen,
Tot Spiegel bleef zy in den Oost staan lank:
De Yzers wilt merken, Zijn in de Kerken,
Ook heden nog t' zien, Publiek voor al d' Lien.
Oorlof Waardinne en andere Lieden,
Wilt gy geene kwaad op dees manier ontfaan;
Doet zo als gy wilt dat uw zal zelfs geschieden,
Dan zult gy Zegen van Godt den Heer ontfaan:
Ook hier beneden, Dat Eeuwig Leven,
En Zaligheyd, Tot in der Eeuwigheyd.

Zamenspreekinge tusschen de Koninck van Vrankrijk en Amsterdam.

Stem: ***Nederlanders houd de Wagt.***

Konink.
ACh roemwaardig Amsterdam,
Waar in mijn Ziel haar vreugde nam,
Ik noem uw de Alderschoonste Vrouwe,
En biede uw nu aan mijn Trouwe.
Ziet gy zijt den Rijksten Schat,
Daar toe de aldergrootste Stad,
Vervuld met alle Kostelijkheden,
Gy zijt een Pronk van alle Steden.
Na u staag mijne Ziele jaagt,
Gy zijt alleen die my behaagt;
Nu kom ik uw mijn Trouw aan bieden,
Laat nu mijn hoogste lust geschieden.

Amsterd.
Wat is dit voor Vryery,
Gesmeek en loze vlyery?
Wat klagten komt my hier te vooren,
Wie komt my hier mijn rust verstooren.
Na my dunkt aan het Gevry,
Zo is 't een Franse Melody,
Och ja het is Louis de Konink,
Die van my maaken wil zijn Wonink.
Neen Louis, ô Franse Heer,
En doet om my geen moeyte meer,
Want wat gy doet of gaat beginnen,
Gy zult my nimmermeer verwinnen.

Konink.
Amsterdam ziet wat gy doet,
Gy hebt een al te trotzen moed,
Ik zoek in 't minst uw niet te krenken,
Maar Eer en Rijkdom uw te schenken.
Gy en zijt niet wel bedagt,
Dat gy een Konink dus veracht,
Laat alle Hoogmoed van uw vlieden,
Van my zal uw veel Deugd geschieden.

Amsterd.
Uwe opgeblazentheyd,
Uw Hoogmoed en Wredigheyd,
En kan geen Mensch op Aarden lyden,
Daar voor wil ik my ook bevryden.
En al had gy al uw Magt,
Voor mijne Wal by een gebragt,
Zo zoud gy mijn dog niet verwinnen,
Daarom ziet wat gy gaat beginnen.
Mijn Regenten houden wagt,
Met neerstigheyd by Dag en Nagt,
Gy zult haar nimmermeer doen vrezen,
Doet wat uw mogelijk kan wezen.

Konink.
Amsterdam bedenkt uw ziet,
Gy kend mijn groote Magt nog niet,

Gy zult veel hooger zijn verheven,
Wilt gy uw aan mijn over geven.
Over-Yssel, Gelderland,
Het Sticht van Utrecht zeer playsant,
Die heb ik al tot mijn begeeren,
Dus wilt het mijn ook consenteeren.

Amsterd.
Al had gy 't geheele Land,
Zo houd ik my nogtans constant,
Aan mijnen Prins en waarde Heere,
Die my bemind en doet veel Eere.
Mijnen Prins die voor my Strijd,
Zal mijn hoeden t'aller-tijd,
Oranjen heb ik gaan verkiezen,
En ik zal noyt zijn gunst verliezen.

Konink.
Amsterdam gy hebt geen kragt,
Om tegen mijne Oorlogsmagt,
Uw in het minste te verweeren,
Of eenigszints te defendeeren.
Daarom neemt een kort beraad,
Om dat gy als het is te laat,
Uw trotsheyd niet komt te betreuren,
Gelijk zeer ligt wel kan gebeuren.

Amsterd.
Tratzen Konink gaat van hier,
Ik agt uw dreygen niet een zier,
Mijn Vaders uwe Magt niet schromen,
Wilt vry met uw gespuys hier komen.
Vol Metaal Kanon zeer schoon,
Zijn mijne Wallen fray ten toon,
Ia Kruyd en Lood zeer overvloedig,
Ik heb veel Oorlogs Helden moedig.

Konink.
Amsterdam ô schoone Vrouw,
Ik bied uw voor het laast mijn Trouw,
Ik wil 't zo hart nog niet beginnen,
Maar zoek uyt Liefde uw te minnen.

Dog zo gy my geheel veragt,
En zo ik toonen moet mijn Magt,
Zo zal ik sparen Ionk nog Ouden,
En weynig zullen 't Leven houden.

Amsterd.
Wilt vry weer na Vrankrijk gaan,
Want uw Persoon staat my niet aan,
Met dreygen en hoogmoedig spreeken,
En zult gy mijne Maagt niet breeken.
Die hem op uw' Woord verlaat,
Die loond gy al met zulken kwaad,
Gelijk men zien kan aller wegen,
Dus ben ik niet tot uw genegen.
Ik vertrouw dat al uw Magt,
Zal werden haast tot niet gebragt,
Zo dat het uw nog zal berouwen,
Dat gy ons Land oyt het aanschouwen.

Klagende Minnaar of Zamen-spraak tusschen een Jonkman en Jonge Dogter.

Stem: *Verlaat gy my verheve Ziel.*

Jonkman.
*A*Lida overschoone Blom,
En puyk van alle Veld-godinne,
Ach Lief verhoord uw Bruydegom,
Die uw met Hert en Ziel beminne,
Tot uw doen ik mijn klagt;
Met een opregt gemoed:

In deze naare Nagt,
Tot uw doen ik mijn klagt,
Och alderliefste mijn,
Laat ik uw Dienaar zijn.
Uw Roode Lipjens als Koraal,
Daar by uw twee blozende Wangen,
Uw stem verdooft de Nagtegaal,
Die mijn Ionk-hert staag doet verlangen,
Met een opregte Min,
Laat my dog troost ontfaan,
Mijn zoete Engelin;
Toond my dog weder Min:
Ik sterf door Minne-pijn,
Laat mijn uw Dienaar zijn.
Uw Voorhoofd als een wit Albast,
Uw zoet gelaad en vriendelijk Wezen,
ô Schoonste helpt my uyt de last,
En wild mijn smert en pijn genezen,
Uw lonkend' Oogjes zijn,
Zo helder als Christal,
Verheugen 't Hert van mijn;
Uw lonkend' Oogen zijn;
Zo bruyn als eenen git,
Uw Tanden Lely-wit.
Daar toe uw net gekloofde Kin,
Die mij Ionk-hert staag doet ontfonken,
Uw blanke Hals mijn Schoon-godin,
Maakt mijn door Min van liefde dronken,
Edele Maaget schoon,
Van andere Maagde reyn,
Spand gy alleen de kroon,
Edele Maaget schoon;
Uw Borsjes Appel-rond:
Hebben mijn Hert door-wond.

Dogter.
Ionkman het is maar veynzery,
Alle uw smeeken ende vlyen,
Geen Minnaar kan vermaaken my,
Gaat heen wilt na een ander Vryen,
Want ik en ken uw niet,
Gy zoud door uw gevly,
Mijn brengen in't verdriet,
Neen ik en kan uw niet,
Ach Minnaar gaat vry heen,
Ik blyf liever alleen.

Jonkman.
Eer dat ik uw verlaaten zou,
Was ik veel liever noyt Gebooren,
Ach Alida mijn schoon Ionkvrouw,
Ach wilt mijn Bede dog verhooren,
Daar is op Trouw te pand,
Een schoone Goude Rink,
Met een fijne Diamand,
Komt steekt die aan uw Hand;
Mijn zoete Engelin,
Die ik opregt bemin.

Dogter.
Wel Ionkman als het wezen moet,
Zo zal ik mijn aan uw verbinden,
En staakt uw klagten Minnaar goed,
Nu ik uw in trouwigheyd bevinden,
Ik ontfang van uw de Trouw,
Laaten wy paaren gaan,
Als Egte Man en Vrouw,
Staakt al uw druk en rouw;
Mijn Engel vol van deugd,
Die mijn Ionk-hert verheugd.

Jonkman.
Och over-groote blyde Maar,
Mijn Hert verkwikt, och Lief verheven,
Ik zal als een trouwe Minnaar,
Mijn in den Egten-band begeven,

Met uw mijn tweede Ziel,
Die my door uw Schoonheyd,
Mijn Hert gesloten hiel,
Met uw mijn tweede Ziel,
Die 't Hert verheugd van mijn,
Lief door uw zoet aanschijn.

Een Mins-vernoeging.

Stem: *Ook liep de Zee tot aan Parys.*

*A*Ls ik mijn Philis kussen mag,
Lag ik met goede lekkernyen,
De Zon op 't schoonste van den Dag,
Kan mijn nu als haar Oog verblyen.
Laat Phebus nu het Morgen-rood,
Zig met Aurora vry vermaaken,
'k Leg liever in mijn Philis schoot,
En pluk de Roosjes van haar Kaaken.
'k Misgun Iupijn zijn spijtig Wijf,
Nog Mars zijn Boeltje Uyt-gelezen,
Dat Bacchus by zijn Cerus blijf,
'k Wil liever by mijn Philis wezen.
Haar aanschijn mijn ten Hemel strekt,
Haar Oogjes zijn met Zonne-stralen,
Ach alsse mijn dat ligt ontrekt,
Verdwijn ik in een Nagt van Kwalen.
Het Rood-koraal is zonder glans,
By 't geurig bloos van haare Wangen,
Mijn Ziel blijft by de Goude Krans,
Van haar gekrulde Lokjes hangen.

Zy is altijd tot Min bereid,
Noyt heeft haar de Min verdrooten,
Wat heb ik vaak al zoetigheyd,
Uyt haar omhelzinge genooten.
Die vreugd gaat noyt uyt mijn gemoed,
Nog nimmermeer uyt mijn gedagten,
Mijn Philis ach! hoe zoet, hoe zoet,
Is 't in u Armen te vernagten.

Een vermaaklijke Boere-Kermis.

Op de Wijze: *'t Waare twee Gebroeders. &c.*

*A*Rend Pieter Gysen, en Mieuwis, Iaep en Leen,
En Klaesjen en Kloentjen, die trokken t'zamen heen,
Na 't Dorp van Vinke-veen;
Want Oude Frans, Die gaf zen Gans,
Die worden of ereen.
Arend Pieter Gysen, die was zo reyn in 't Bruyn,
Zen Hoed met Bloem-fluweel, die zat hem vry wat kuyn,
Wat scheefjes en wat schuyn;
Zo net en blood, Ter nauwer nood,
Stond hallif op zen Kruyn.
Maer Mieuwis en Leentje, en Iaepje en Klaes, Kloen,
En waeren ekleed nog op het oud fatzoen,
In 't Rood, in 't Wit, in 't Groen;

In 't Grijs, in 't Grauw, in 't Paers, in 't Blauw,
Gelijk de Huys-luy doen.
Als nu al dit Volkje te Vinke-veen aan kwam,
Daer vondeze Keesjen en Theunis en Ian Schram,
En Dirk van Diemerdam;
Met Symen Sloot, En Ian de Dood,
Met Thijs en Barent Bam.
De Meysjes van de Vechte, en van d'Vinke-beurt,
Die hadde haer Tuychje te wonderlijk escheurd,
ô Ze waeren zo egeurd;
Maer denkt iens Fy, Had lange Zy,
Heur Onder-riem eheurd.
Zy gingen in 't Selschap, daer worde zo eschrangst,
Gedrongen, Gezongen, gedreumelt en Gedanst,
Gedubbelt en gekanst;
Men riep om Wijn, Het moet zo zijn,
Elk Boerman was een langst.
Maer Mieuwis en Trijntje, die zoete slegte Sloy,
Die liepen met elkander uyt ten Huys in 't Hoy,
Met zulken geflikk'- floy;
En zulk ewroet, O 't was zo zoet,
My dogt het was zo moy.
Aelwierige Aerent, die trok het ierste Mes,
Teugen Pietje Krankhoofd, en Korselige Kes,
Met Brant van Kalenes,
Die nam ien Greep, Hy kreeg ien kneep,
Met nog ien Boer Vijf Zes.
De Meysjes die liepen en lieten dat geschil,
Kannen en Kandelaers nog niets en stonger stil,

Maer Klaes Kloen stak, en hil,
Zo dapper uyt, Dat een Veen-puyt,
Daer dood ter Aerden vil.
Symen nam de Rooster, de Beusem en de Tang,
En wurpze Ebbert en Krelis regt veur de Wang,
Het goedjen ging zen gang;
Het zey deurt Glas, Of waerd dan was,
Mijn blyven was niet lang.
Gy Heeren gy Burgers vroom en wel gemoed,
Meyd der Boeren Feesten, ze zijn zelden heel zoet,
Of 't kost ymand zijn Bloed;
Komt drinkt met mijn, Een Roemer Wijn,
Dat is jou wel zo goed.

Een Nieuw Vermaaklijk Kermis-Lied.

Voys :*Als 't begind*

*A*Anhoord gy Iong en Ouden al,
Tiere liere lette met bly geschal,
Ik zal uw in het kort gaan verhalen,
Hoe dat een yder zonder falen,
Als Thrijn en Hans, Maaken nu tans
Ook gaaren een Kermis-dans.
't Scheynd een yder in dees slegte tijd,
Tiere liere lette wil wezen verblijd,
Al moet het Rokje daar na te panden,
By Ian-Oom, men rekend geen schanden,

Als men maar klaar, Mee als een aar,
Kermis houden mag voorwaar.
Elk schafter zo braaf als hy kan,
Tier liere lette om een Goed Man,
In 't oog van zijn Kermis-gasten te wezen,
Al moeten zy daar na geprezen
't Hemdje van 't Gat, Brengen zeer rat,
By Jan-Oom tot een Kermis-schat.
Hans Wever met Thrijn-smul,
Tiere liere lette ik word schier dul,
Zy willen mee op de Kermis teeren,
't Bed wierd verkogt met al de Veeren,
Men slaap 'er op Stroy, Is dat niet moy,
Zo geeft men Kermis dan de foy.
Ons Pier de Scheur en Klaasje steek,
Tiere liere lette de heele Week,
Hebben zy op gezogt haar Lompen,
Daar zijnze doe mede gaan stompen,
Verkogtenz' klaar, Om als een aar,
Kermis te houden ook voorwaar.
Dan gaan zy naar de Leydze-Poort,
Tiere liere lette van daar weer voort,
Na 't Koninks-pleyn by Ian Pottagie,
Dan na de Kramen met couragie,
Om daar ter stee, Aldaar ook mee,
Heylike-maaker te koopen ree.
Hans de Kruyer en dronke Fey,
Tiere liere lette mee alle bey,
En ook Trijn Louis en dronke Iorden,
Wel men zou der schier mal om worden;
Om 't Kermis-vogt, Hebben zy logt,
Haar Hempjes by Ian-Oom gebrogt.
Ook ziet men menig Meysjes fier,
Tiere liere lette mee aan de zwier,

Al voor de Kramen en de Spillen,
Met een dun Rokje over de Billen,
Spansseeren gaan, Om zo bekwaam,
Een Ionkman te bedriegen gaan.
Mijn dunkt ik ziender van verr' al,
Tiere liere lette 'k verhaalen zal,
't Scheynd zy hebben een Rokje genomen,
Om netjes op de Kermis te komen,
Ianne en Kee, Alhier ter stee,
Bragte haar Rokje by Ian-Oom mee.
Maar ziet toe dat 't Kermis-geld,
Niet en maakt dat 't Keursje zweld:
Op dat gy dan na weynig Dagen,
Uw niet dees Kermis beklagen,
Maakt dat gy maar, Op een aar Iaar,
Kermis houden moogt voorwaar.
Vrienden en Gasten weest verblijd,
Tiere liere lette niet eer scheyd,
Voor dat het Hammetje is gekloven,
En 't Vaatje staat t' onderste boven;
Hoenders, Lampry, Kluyft die der by,
Eer dat gy van de Kermis schey.
Vrienden ik zeg 't uw pertinent,
Tiere liere lette 'k ben 't gewend,
Des Iaars eens Kermis te houwen,
Koopt 'er een Liedje 't zal uw niet rouwen,
Ik zeg 't uw klaar, Zy zijn zo raar,
Al voor drie Duyten hebje een Paar.

Een klugtige Vryagie, tusschen een Jonge Dogter en een Oud Man.

Stem: ***Van een nieuwe Opera. &c.***

*A*Ch schoon Cato,
Ik kom uw Trouwken vragen,
Want veele Meysjes klagen,
Over Cupido,
En door dees pijn,
Zag ik een Meysje schryen,
Om Getrouwt te zijn;
En door dees pijn,
Zo kreeg ik mede-lyen,
Met uw schoon Catrijn.
Wel lieve Peer,
Spreekt gy nog van te Paaren,
Gy zijt al te Oud van Iaaren,
Ey vertrekt Grampeer,
Weg, weg terstond,
Ik zie dat gy uw Handen,
Niet mee roeren kond;
Weg, weg terstond,
Want gy en hebt geen Tanden,
Meer in uwen Mond.
Wel Sottin,
Zult gy mijn dat verwijten,
'k Zal uw te minder bijten,
Steld dat uyt uw zin;

Als een Madam,
Zo zult gy gaan in 't Zijden,
En weest niet zo gram;
Als een Madam,
Zult gy met mijn gaan Rijden,
Alderzoetste Lam.
Weg, weg van hier,
Grampeer uw Oogen loopen,
En uw Neus is bedropen,
Gaat zit by 't Vyer,
'k Ben niet zo zot,
My te gaan begeven,
Met een Rochel-pot;
'k Ben niet zo zot,
Grampeer uw Leden beven,
Aan uw Baard hangt snot.
ô Schoon Catrijn,
Ik zal my dan Barbieren,
Dat zal mijn Gezigt vercieren,
Alderliefste mijn,
Ik heb nog Goed,
Wilt dat considereeren,
Honing-bekje zoet,
Ik heb nog Goed,
Dat zal 'k uw vereeren,
Kom mijn zoetste zoet.
Het zou wel gaan,
Het Geld zijn fraye zaaken
Maar uw blauw en magere Kaaken,
En staan mij niet aan,
Ey, ey, Grampeer,
Gy zoekt wat Iongs te kiezen,
En zo doen ik mee;
Ey, ey, Grampeer.

'k Zou by uw Bevriezen,
Laat my dog in vree.
Hoord schoon Catrijn,
Wilt gy my zo blammeere,
Ik zal uw dan quitere,
't Zal uw foute zijn,
Spreekt niet zo stout
Laat my uw troost verwerven,
Eer dat 't uw berouwt;
Spreekt niet zo stout,
Anders zult gy sterven
Moeten, Ongetrouwt.
Patientie dan,
Laat het Contract dan schryven
Liever, dan ik zou blyven,
Altijd zonder Man,
'k Heb nu den teyd,
Al van de Dertig Iaaren,
Lang genoeg gebeyd;
'k Heb nu den teyd,
En daarom wil ik Paaren,
Eer ik hem raak kwijt.

Een aardig Lied van drie Woelende Gasten, en hoe zy van Rotterdam tot Amsterdam kwamen.

Op een aangename Voys.

*A*Dieu schoon Rotterdam,
Voor uw zo moet ik vlugten,
Al om dat edel Nat,

Waar voor wy niet en zugten,
Holla, holla, holla,
Waar voor wy niet en zugten.
In de Doel of van Overschie,
Gingen wy zitten Drinken,
Za Waard tapt ons de Wijn,
Uyt Glasen en uyt Pinten,
Holla, holla, holla,
Uyt Glasen en uyt Pinten.
Doen sprak de Waard terstond,
Wie zal 't Gelag betalen,
Of ik zal nu aanstonds,
Schout ende Dienaars halen,
Holla, holla, holla,
Schout ende Dienaars halen.
Doe zijn wy met ons Drie,
Een Sloot over gesprongen,
Ian Danen met zijn Maat,
Die Twee hebben gezongen.
Holla, holla, holla,
Die Twee hebben gezongen.
Den Derden die daar sprong,
Was Daniel van Troyen,
Zijn Hoed kreeg eenen flonk,
Hy kon de weg pas royen,
Holla, holla, holla,
Hy kon de Weg pas royen.
's Morgens vroeg voor den Dag,
In 't krieken van den Dage,
Met 't Rotterdammer Iagt,
Naar Amsterdam gevaare,
Holla, holla, holla,
Naar Amsterdam gevaare.
Doen zijn wy met ons Drie,

Naar Lijsje toe geloopen,
Lijsje tapt ons 'er de Wijn,
En dat met volle Stoopen,
Holla, holla, holla,
En dat met volle Stoopen.
  Doe wy t'Amsterdam kwamen,
Gingen wy weer aan 't zwieren,
In 't Wijn-Vat, Rotte-Nest,
By alle Venus Dieren,
Holla, holla, holla,
By alle Venus Dieren.

Een Beklag-liedeken, van een Minnaar die zijn Lief Bevrugt was van een ander.

Stem: *Hoe kweld my de Min.*

*A*Ch Maget Schoon,
Ben in om uw Persoon,
Gedaald uyt Phenus-throon;
Daar ik te rusten plag,
In liefden zonder Klag,
Om uwent wil moet ik mijn klagt vermeeren,
Hoe kond gy uw zoet Wezen van my keeren,
Die met my stond,
In zulk een naauw Verbond.
  Ach zoete Sleur,
Gy staat my altoos veur,

ô Roosje zoet van geur,
Dat altijd staat en bloeyd,
In zoete vreugde vloeyd,
Zo vloeyden ook de Liefde van ons beyde,
Hoe kan de Schoone Maget van my scheyde,
Mijn tweede Ziel,
Die ik zo waardig hiel.
Ach Meysje zoet,
Uw vriendelijk gemoet,
Mijn Ionk-hert zugten doet;
Agt gy de Liefde niet,
Die by ons is geschied,
My dogt gy waard de Schoonste van de Lande,
Daarom zo gaf ik uw mijn Trouw te pande,
Ik meende 't was,
Een Meysje net van pas.
Maar 't is mislukt,
Haar Bloempje is geplukt,
En van den Steel gerukt;
Ach! ach! mijn Lief gaat zwaar,
By een ander Minnaar,
Had ik Getrouwt over een half Iaartje
Met haar, zo waar ik van het Kind Vaartje,
Zo een Ionkman,
Dikwils gebeuren kan.
Ach Meysje wreed,
Uw dwaling is my leed,
Dat gy die plaats bekleed,
Zijt gy ô Schoon Bruynet,
Een ander Mans byzet;
Gedenkt de Trouw die wy malkander gaven,
Hoe mijn Ionk-hert leyd in Liefde begraven,
Nu laat gy my,
In zulken slaverny.

Adieu Schoon' Blom,
Ik kom niet wederom,
Kies vry een Bruydegom,
Die uw zijn Trouwtje biet,
En helpt uw uyt verdriet;
Adieu nu ga ik een ander weer Vryen,
En ik laat uw in groote pijn en lyen,
Adieu dan Meyd,
Vol van ontrouwigheyd.

Een Amoureus Liedeken.

Stem: *Als 't begind.*

*A*Anhoord Minnaars met agten
Lestmaal gink ik mijn vernagten,
Langes de Groene-kant,
Met mijn Liefje by 'er Hand,
'k Sprak haar aan met zoete reden,
Laat ons in vreugde leven,
Doet de Minnaar zijn lust,
Want zijn brand moet zijn geblust.
Ionkman uw' schoone Woorde,
Zullen mijn Hert niet bekoorde,
Uw gevly en uw geween,
Ik blijf daarom alleen,
Als gy uw Wil van mijn hadde,
Dan zoud gy van mijn pralen,
Dragen uw Eer ende Roem,
Van mijn fiere Maagde-bloem.

Och neen mijn Lief mijn Waarde,
Schoonste die ik Min op Aarde,
In schande breng ik uw niet,
Mijn Uytverkooren Lief,
Uw zoet Wezen doet mijn leven,
Mogt ik uw Bloempje lezen,
Uw Dienaar ik blyven al,
Tot dat de Dood ons schyeden zal.

Een Lied van verscheyde. Waarde en Waardinne.

Voys: *Keyzers Minne-wet.*

*A*Voes gy Debosanten,
Gy plagt wel goede Klanten
Te wezen van de Weerd;
Maar uw Geld is nu al verteerd,
Wilt uw daarom niet stooren,
Men zal 't uw laaten hooren,
Hoe dat de Waardinne groot,
Uw brengen dan in de nood.
Als gy daar komt om drinken,
En uw Schijve dapper klinken,
't Is dan al mijn Kameraad;
En zy houden uw aan de praat,
Als wy dan praten van 't Tappen,
Begind de Waardin te klappen,
En als de Kan komt van 't Vat,
't Eerst lapt zy dan in haar gat.

De Meysjens spelen Mijn Heer,
En neygen tot 'er Aarden neer,
En zo likkenz' onze Drank,
En weeten het ons geen dank;
Zo doenen deze loze vinken,
En helpen ons d' Drank uyt drinken,
Klappen als een Papegay,
En zy helpe ons aan d' dray.
Zy weeten zo veel zaaken,
Om een vette Pot te maaken,
Want ze zijn zo hups en klaar,
Als de Vriesse Osse voorwaar,
d' Waardinne ziet men dragen,
Goude Ketens met behagen,
Zeyde Kleeden ook daarom,
Trots de beste Adeldom.
Geen Visch is haar te diere,
Al dogtenz' niet en ziere,
Maar de geen die 'er leven doet,
Zomtijds Boter derven moet:
En alsw' dan zijn beschonken,
En de Kan half leeg gedronken,
Loopen zy na 't Vat met een,
En schrijven Twee voor Een.
Men zal het wel uyt vryve,
Want met gekloofd Kreyt ze Schryve,
En dan nog gemengeld Bier,
Dat niet en deugd eenen zier,
Als wy dan niet meer drinke
En ons Schyven niet meer klinke,
Zeggen zy tot uw verdriet,
Dat gy zijt een Deugeniet.
De Waard zal uw niet borgen,
Een Pint Wijn tot Morgen,

Of gy moet daar laaten Pand,
En trekken uyt d'Rok met schand,
Voor 't laast gy Debosanten,
Wagt uw dan voor zulke Kwanten,
Want zy zoeken met gemak,
't Geld te lokken uyt uw Sak.
Zy weeten door dat smullen,
Haar lege Pens te vullen,
En ligten zo onze Pot,
En houwen ons voor de Sot.

Zamenspraak tusschen een Baron en Allegonde.

Stem: *Ik hebber een Liefje &c.*

Baron.
*A*Llegondeken Lief ik moetter uw vragen,
Of gy 'er mijn Trouwe woudet dragen,
Ik ben 'er verslagen, door de zoete Min.
Gy speeld der alle Dagen Lief in mijn zin.

Alleg.
Weg Ionker met al uw loze Minne-woorden,
Zuldy mijn Ionk-hertje dog niet bekooren,
't Is moeyte verlooren, spaard gy uw' Trouw,
Ik-ben 'er gebooren tot een' Lands-vrouw.

Baron.
Moy-meysje gy moget alzo niet blyven,

En slaven elendig de tijd verdryven,
Uw sneeuw-witsche Lyven, fris Ionge Maagt schoon,
Ie diend beter tot een Wijve voor mijn Persoon.

Alleg.
Weg Ionker dat zouder ons beyde niet voegen,
Ik heb liever een Boertje agter de Ploege,
Tot mijn 'er vernoegen een deftig Huys-man,
Die met zijn der Ploege 't Land Bouwe kan.

Baron.
Lief gaat 'er met my eens in dat Prieelken,
Gy zult wezen mijn Vrouw van 't hooge Kasteelken,
Dat inne dat Woud staat daar Gebouwt,
Daar zingter zo menig Wilt-vogelken stout.

Alleg.
Mijn Jonker gy vind veel Adel Mevrouwen,
Gaat heen en biet 'er aan uw' Trouwe,
Zy dragen een Bouwe van Zijde in Groen,
Gy kunter uw Trouwken veel beter doen.

Baron.
Mijn Vader is een zo Rijken Lands-heeren,
Hy houd 'er veel Knegten tot zijn der vermeeren,
Die ons dienen en eeren met grooten lof,
Dan zullen wy spanceren in mijn Vaders Hof.

Alleg.
Zy zeyder een Heertje van Edel geslagten,
Behoefd der op geene Boerinne te wagten,
Gy doet uw Minne-klagten, lieftallig van Mond,
Uw loze gedagten, die zijn vals van grond.

Baron.
Lief daar is mijn Ring met zeven Diamanten,
Hy kost mijn Vijf-honderd Gulden contanten,
Om liefde te planten in 't Hertje van jou,
Prezenteer ik uw' en nog Goude op Trouw.

Alleg.
Weg Ionker blijft hier niet langer staan gapen,
Ik ben voor geen Lands-heere geschapen,
Maar die der zal slapen, in de Arm van mijn,
Dat zal een regtschape Boere-knegjen zijn.

Baron.
Had ik uw Moy-meysje in mijn Warande
Maar een Half Uurtje, onder commande,
Ik brogt uw in schande wel trotze Ionge-Vrouw,
Gy kwam niet uyt mijn Handen, voor ik had uw Trouw.

Alleg.
Me-Ionker had gy dat Woordje gezwegen,
Zo haddje van stonden mijn Trouwke gekregen,
Uw lusten t' plegen staat my der niet an,
Gaat vry uwer wegen en roemt 'er niet van.

t'Zamen-spraak, tusschen een Minnaar en zijn Beminde

Stem: *Ik heb het Potjen lief.*

Vryer.
*A*Ch hoe zoet is 't Cloris uw te Minnen,
Hoe zoet is te zijn by uw Vriendinnen,
Want als op uw speeld mijn Oog-gewemel,
Dunkt my dat mijn Ziel is in den Hemel.

Vryster.
Minnaar laat deze reden dog vaaren,

Wantze mijn Ieugdig Hert bezwaaren,
Want des Minnaars Woorden ende vlyen.
Zijn maar om een Maagdeken te verlyen.

Vryer.
Veer van my moet zijn schoon Bruyd geprezen,
Dat ik van uw zoud een bedrieger wezen,
Neen neen, mijn Cloris 'k zal uw beschermen,
En behouden uw in beyde mijn Ermen.

Vryster.
Minnaar dat en zijn niet uw' gedagten,
Daarom ik dees Woorden niet wil agten,
Want als gy mijn Hertje maar kost steelen,
Dan zo liet gy my voor eeuwige kwelen.

Vryer.
Liefste Lief ik zweer uw by al de Boomen,
Die daar staan by deze Water-stroomen,
Zon en Maan die zijn getuygen mede,
Dat ik uw bemin in eerbaarheden.

Vryster.
Valsche Minnaar schort dit droevig klagen
Op, hoe zoud gy mijn Liefde konnen dragen,
Daar gy hebt een ander Lief verkooren,
Die gy lang Gevrijd hebt van te vooren.

Vryer.
Dat en zal den Hemel noyt gedogen,
Dat ik zal een ander liefde b'togen,
Noyt geen Herderin sprak ik voor dezen,
Als uw Cloris die mijn Bruyd zal wezen.

Vryster.
Minnaar door uw' over-trouwe Minne,
Hebt gy ook mijn Hert ontsteld van binne,
Als de Zeyl-steen trekt gy mijn gedagten,
Die naar uw jonst en liefde tragten.

Vryer.
Komt dan Cloris Maget uytverkooren
Komt dan tweede Ziel voor mijn gebooren,

Komt dan liefste Bruyd mijn weerde Vrouwe,
Neemt dees Rink met Diamant op Trouwe.

Vryster.
Ach mijn Herder mijn Lief en Beminde,
'k Wil my door de Trouw ook aan uw binden,
Ziet daar Minnaar is mijn Hand geprezen,
Gy mijn troost en ik uw vreugd zal wezen.
Zo dit waar is ô mijn lieve Herder,
Wil ik van uw vlugten dan niet verder,
'k Zal uw groote trouwheyd gaan bekroonen,
En tot liefde weder-liefde toonen.

Vryer.
Liefst' Bruyd gy komt mijn Hert verkwikken,
Dat daar scheen in Traanen schier te verstikken,
Als de Morgen-zon gaat zijn ligt op haalen,
Hebt gy mijn verligt door uwe Stralen.

Een zeer aangename Vryagie, tusschen een Jonkman en een Jonge Dogter.

Stem: *Leertze van den Zanger.*

Jonkman.
*A*Ch Schoonste Engelin,
Ach troost van mijn gemoed,
Toond my dog weder-min,
Dat bid ik uw met ootmoed.
Ik Slaaf van al uw Schoonheyd,
Biddet om uw Trouwken zoet.

'k Heb uw zo lang Gevrijd,
Gy hebt m'altijd ontzeyd,
Den Hemel zal 't getuygen,
Wat een droeve Minnaar leyd,
De Zon ende Maan,
En d' Sterre in 't Firmament,
Die neem ik tot getuygen,
Van mijn smert en droef elent.

Dogter.
Ach Ionkman zwijg tog stil,
Ben ik uw angenaam,
'k Ben dog niet tot uw wil,
Daarom wilt op een ander gaan,
't Is nog geen tijd van Paaren,
Want mijn beste vreugd komt aan,
In d' fleur van mijnen tijd,
Nog liever wat Gevrijd,
Als my zo te begeven,
In den Huwelijken Strijd,
Want als men dan zit,
In de Banden van den Trouw,
Dan is 't adieu playzier,
Is meestendeel druk en rouw.

Jonkman.
Waarom ô fiere Maagt,
Het Houwelijk veragt?
Daar ik onweerde Minnaar,
Nu zo lang na heb getragt,
Lief gy zult my doen sterven,
Zo gy langer my veragt,
Princes al van mij Ziel,
ô Beeld daar ik voor kniel,
'k Hoop uw nog te bewegen,
Al van uwen kwaden wil,
Ik wil, en ik zal,
En ik zweer, en ook ik moet,

Uw Ionk-hert nog bewegen,
Eer dat het en ander doet.

Dogter.
Ionkman uw Woorden zoet,
En al uw loos gevry,
En zullen my niet trekken,
In die groote slaverny,
Want komt gy met my gekken,
Staakt dan al uw loos gevly,
Zou ik zo Ionge Meyd,
Verslyten mijnen tijd,
Met grollen, en met prollen,
En droef Kindere gekreyd,
Want als gy zijt,
In het Houwelijk vol spijt,
Dan is 't adieu playzier,
Adieu d' zoete libertijd.

Jonkman.
O Wreede Tygerin,
Wie heeft uw op-gevoed,
Dat gy niet en wild hooren,
Die hier leyd in Traanen-vloed,
Ik zal my nog Vermoorden,
Zo gy my geen troost en doet,
Neem hier exempel aan,
Zo Piramus heeft gedaan,
Al om zijn schoone Tisbe
Hoord eens wat hy heeft begaan,
Neemt ook een Zweerd,
En kapt my van Lid tot Lid,
Mits ik niet mag genieten,
Die mijn Ieugdig Hert bezit.

Dogter.
Houd op en schreyd niet meer,
Ionkman 't is meer als tijd,
'k Zal uw mijn Trouwe geven,
Ik zie uw opregtigheyd,

Met uw zo wil ik Leven,
Ia tot dat de Dood ons scheyd,
Daar is mijn Regter-hand,
Neemt die op Trouw te pand,
Mijn Trouw is uw geschonken,
Want gy hebt de overhand.
Door uw standvast,
Hebt gy ô lieven Vriend,
Mijn Ieugdig Hert gewonnen,
En gy hebt het wel verdiend.
Besluyt.
Hy kuste haar d' Hand,
En viel voor haar te Voet,
En zey mijn Alderliefste,
Nu verkwikt gy mijn gemoed,
Ziet wat een regt Minnaar,
Om zijn Minnaresse doet,
Parnassus-Berg met vlijd,
Vervuld met vrolikheyd,
Laat Bas Violen klinken,
En dat men een Dansjen leyd,
Speelet overluyd,
Op Violen, Harp en Fluyt,
En dan nog eens gedronken,
De gezondheyd van de Bruyd.

Vrysters-Klagt.

Stem: *Ik was een Jonge Spruyt.*

*A*Ch, ach ik bedroefde Maagt,
Heb wel reden om te klagen,
Dat daar niemant na mijn vraagt,
Die 't met mijn zoud durven wagen.
Och wat en spijt,
Ik ben al Vijftien Iaaren,
'k Word nog niet Gevrijd.
Och kwam 'er dog maar een,
Ik zoud niet langer wagten,
Al had hy maar een Been,
Die lieve zoete Nagten,
Die zoude dan,
Mijn gantsche pijn verzagten,
Had ik maar een Man.
Ik barst bijna van spijt,
Ziet eens mijn Oogen puylen,
Door 't gestadig gekreyt,
Zal ik mijn nog bevuylen,
Ik ben benouwt,
En zal mijn nog doot huylen,
Word ik niet Getrouwt.
Hoe menig Totebel,
Krijgt 'er nog wel een Vryer,
Een knap Varents-gezel,

Een Lapper of een Snyer,
'k Blijf in nood,
Och had ik maar een stryer,
Al bad hy zijn Brood.
Was ik nog schief of schiel,
Dan kon ik het nog lyen,
Maar ik zal by mijn hiel,
Nog zelven moeten Vryen,
't Hoofd raakt op hol,
Die schaarze Vryers tyen,
Maaken my schier dol.
Zo dat niet lukken wil,
Zo laat ik dan Placcaaten,
Aan-plakken, en stroy stil,
Veel Briefjens by de Straaten,
Op dat ik dog,
Mag aan de Man geraaken,
Al was 't door bedrog.
Ook zal ik door Kleyn Ian,
Zijn Liedjes; bekend maaken,
En zette 't daar onder an,
Op hoop dat ik zal raaken,
Zo aan de Man,
Want 't zijn bedroefde zaaken,
Die 'k niet harden kan.
Nou Ionkmans komt dog uyt,
Want ziet dit zijn uw zaaken,
En maakt van mijn een Bruyd,
Wilt my een Vrouwtje maaken,
O droevig kruys,
Of anders zal ik raaken,
Nog in het Dolhuys.

Herders-Vryagie tusschen de Herder Titus, ende Herderin Clarinde.

Stem: ***Ik vryden een Meysje teer.***

*A*Ch waar mag mijn tweede Ziel,
Mijn Herderinne blyven,
Die mijn steeds gevangen hiel,
Het is tijd ons Vee te dryven,
Want het Gulden Morgen-Rood,
Komt rijzen uyt Phebus schoot,
En verligt het Aardrijk groot.
Ach! daar komt zy uyt de Stal,
Waarde Maagt, zoete Clarinde,
Hebt gy daar uw Schaapjes al,
'k Ben verblijd dat ik uw vinden,
Laat ons zamen onder een,
Langs 't Gebergt en Weyden heen,
En van agter haar aan treen.
Want de Zon scheynd op de Aard,
Die den Dauw haast zal verteeren,
Dat ons Schaapjes lief en waard,
Daar by tijds nog in grazeeren,
Want het nat Bedauwde Gras,
Komt door 't Ieugdig Groene Las,
Onze Schaapjes noyt onpas.
Ziet Clarinde hoe ons Vee,
Onder eenen zig verheugen,
Ziet het paard zig Twee aan twee,

't Scheynd het staat in haar vermeugen,
En waarom zoud 't ook niet zijn,
Ik wensch haar t'zamen gemeyn,
Te trekken steeds eenen Lijn.
Titus wel wat zal dat zijn
Uyt zoo'n zaak komen krakeelen,
Houd de uwe van de mijn,
Of ik moetze zelfs verdeelen,
Het gedeyd zelden tot vree,
Wanneer tweederlye Vee,
Zamen teelen op een Stee.
En Clarinde of ik zwijg,
'k Moet mijn Hert uw openbaaren,
Weet dat ik mijn voor uw neyg,
En gy kend mijn zoveel Iaaren,
Om uw leef ik in verdriet,
Buyten uw agt ik mijn niet,
Zo gy uyt mijn Wezen ziet.
Titus was gesprek is dit,
Heeft de Liefde uw bevangen,
Zijt gy door de Min verhit,
Ik voor mijn heb geen verlangen,
Ook ben ik een Ionge Maagd,
Die geen Min-zugt by haar draagt,
Ia de Min noyt heeft behaagt.
Ey Clarinde ziet ons Vee,
Ziet de Kruyden, ziet de Boomen,
Ziet op het Gevogelt mee,
Ziet de Visjes in de Stroomen,
Ziet op al wat leven heeft,
Dat onder en boven zweeft,
Tot het Teelen zig begeeft.
Ik weet al wel wat gy zegt,
Dat de Aarde is gegeven,

En door Teel-zugt t'zaam gehegt,
Op dat alles blijft in 't leven,
Yder doet daar toe zijn vleyd,
Maar laat dit ook zijn gezeyd,
Niemand paard ook voor zijn teyd.
Daarom Titus als mijn teyd,
Om te paaren is verrezen,
Zal noyt geen' bitze neyd,
Scheyden van mijn uyt-gelezen,
't Zy wie dat 't ook mogt zijn,
Die den Hemel kiest voor mijn,
Zal wezen mijn Lief alleyn.
Ach! Clarinde Lief gy weet,
Dat ik nu al ruym Vier Iaaren,
Ben tot uwen dienst gereed,
Zoud gy mijn nu in bezwaren,
Nu nog laaten en uw Trouw,
Aan een ander gaan nog geven,
'k Zoud' sterven van druk en rouw.
'k Zeg uw Titus dat ik niet,
Buyten uw zoud' willen paaren,
Maar het is gelijk gy ziet,
Dat ik ben te Iong van Iaaren,
Ook zo heb ik lang gespeurd,
Dat gy hebt om mijn getreurd,
Dat de Minnaars meer gebeurd,
Dog dewijl ik zie dat gy,
Om my g'stadig aan gaat kwijnen,
Daarom zijt verheugd en bly,
Ik verkies uw voor de mijnen,
Ziet daar is mijn Regterhand,
Neemt die van uw waarde Pand,
En zettet alle rouw van kand.
Zo meend gy 't Clarinde Maagt?

Ia, ik zie dat gy door 't kweynen,
Met der tijd te gronde gaat,
Ik zeg nogmaals gy zijt de mijnen,
Ik en wil geen oorzaak zijn,
Van uw Dood, door Minne-pijn,
Schoon het is wat vroeg voor mijn.
Ach mijn Lief! mijn tweede Ziel,
Ach! mijn Eenig troost op Aarden,
Die mijn steeds gevangen hiel,
Ach wat Rijkdom, ach wat waarden,
Schenkt gy my mijn Engelin,
Aan wie ik met Hert en zin,
Ia in alles steeds gehouden bin.
'k Zal uw doen wat gy begeert,
'k Zal uw kranssen met Laurieren,
Ia al wat mag zijn ge-eerd,
Vlegten om uw Hoofd te cieren,
Ik zal op mijn Herders-ried,
Mijn Clarinde een Nieuw-Lied
Spelen, van 't geen hier is geschied.
Iuygt nu dan gy Schaapjes al,
En vereenigt uw te zamen,
Iuygt gy Bosse, Berg, en Dal,
Vis en Vogeltjens kweeld Amen,
Het is regt dat Titus paard,
Met Clarinde lief en waard,
't Geeft een schoonder Paar op Aard.
Vlegt nu Vreugde-kranssen schoon,
Al te zaam gy Herers-knapen,
Als Coridon Iong en schoon,
Komt door Trouw by Titus slapen,
En door volle Liefdens-lust,
Op het Egte Bed gerust,
Zijne Lief Clarinde kust.

Een vermaaklijk Lied op de Schoonheyd van Philis.

Op een Nieuwe aangename Voys.

*A*Ch waarde Philis wilt gy mijn,
Nog langer met uw Wreedheyd plagen,
Zo moet ik door de Minne-pijn,
Nog sterven,
Mijn Oogen zijn puer blind door 't klagen
En door de rampem die ik ly;
Ach! toond medogentheyd aan my.
Ik ben gewond door uw gezigt,
En door uw toverende Lonken,
Daar Cupido met Schigt op Schigt,
En Pijltjes
Die fel, de Minnaar kan ontfonken;
Vermits uw Oogjens zo vol glants,
Verdooft de Zon aan 's Hemels trants.
Daar by uw Koontjes die zo schoon,
Vercierd zijn met een beemt van Roozen,
Gy tart de Moeder van de Goôn,
Der liefden,
Vermits zy noyt zo schoon kan blozen,
Als gy Volmaakste die mijn Hert,
Doet lyen een gestage smert.
Uw Lipjes daar 't Koraal voor wijkt
Waar op twee Korsjes weeld'rig groeyen,

Zijn met een Nectar-dauw verrijkt,
Dat geurig,
En lieflijk daar komt over vloeyen,
Uw Tong waar mee gy deftig spreekt,
Ciceroos roem en glantzen breekt.
Daar by geeft die zo'n zoet geluyd,
Zo dra gy uw begeeft tot 't Zingen,
Dat yder roept vry-borstig uyt,
Die 't hooren:
Uw stem kan aan den Hemel dringen,
Ach Philis die elk een het Oor
Vermaakt! en bouwt door Zang en Koor.
Uw Tantjes wit als Elpen-been,
Uw Halsje lang die tart de Zwanen,
Daar by uw Borsjes net besneen,
Die blanker,
Als Sneeuw, of als Albaster staanen,
Twee Tepeltjes een Purper-kleut,
Begaaft met aangenaame geur.
Uw blanke Armen en nog meer,
Vercieren uw volmaakte Handen,
Met nette Vingertjes die teer,
En poezel,
Ons heete Minne-vyer doet branden,
En konstig spelen met de Naald,
Dat Medusa 'er zelfs op praald.
Net van Schouders en net van Rug,
Daar by zo bent gy wonder vaardig,
Ia wel als Atelant zo vlug,
In 't loopen,
Ach wierd ik eens uw Schoonheyd waardig!
Vermits uw Schoonheyd zo vol deugd,
Mijn Hert en ook mijn Ziel verheugd.
Minerva tart gy in 't Verstand,
Een tweede Nero die voor dezen,

Een Pronkje waar van Grieken-land,
Aurora,
In haar glans, en lieflijk wezen,
Diaan tart gy in de zedigheyd,
Met regt gy puyk 'er Maagden zijt.
Dat Paris uw eens had gezien,
Hy had aan uw de vrugt geschonken,
Vermits uw Schoonheyd hem allien,
Zou dwingen,
Wijl hy door Liefde zoud' ontfonken,
'k Zeg gy verkreeg de Goude Vrugt,
Al had 'er Venus om gezugt.
Hier zweeg mijn waarde Zang-heldin,
Eerze in uw Schoonheyd mogt verdwalen,
Neemt my niet kwalijk Engelin,
Dat 'k heden,
Uw overschoonheyd of woud' malen,
Mijn Magt die waar al veel te kleyn,
Verschoon mijn, wijl 't niet aars kan zijn.

Minne-zang.

Op een Nieuwe Voys.

*A*Ch waarde Cloris die 'k bemin,
Ach wilt voor mijn niet langer vlugten,
Gy doet uw waarde Minnaar zugten,
Hou stand uw zoet Ziels-voogdin,
Maar neen! zy vlugt en wil niet hooren.

En volgt de Wreedheyd van een Maagt,
Daar Phebus nog om treurd en klaagt,
Nog eens hou stand ô Uytverkooren.
Ach Cloris wilt geen Dafne zijn,
Bent gy een Nero? ik Leander,
'k Min u alleen, en noyt geen ander,
Uw afzijn baard mijn niet als pijn,
Help Goon! mijn Lief is al geweeken,
ô Cupido! zend haar een Schigt,
Die niet als Gloeynde Vlamme stigt,
Op dat zy van uw kragt kan spreeken.

Vryagie tussen een Schoorsteen-veger en een Oly-koeks-meyd.

Voys: *Ik voer lest uyt Holland.*

Joris.
*A*Ch zoete lieve Meyd,
Doe mijn eens regt bescheyd,
Of gy genegen zijt
Te werden eens mijn Wijf,
'k Zoek uw tot tijd-verdrijf,
Ach alderliefste propre Mond,
Gy hebt mijn Hert gewond.

Tryn.
Wel Ioris werdje mal,
Die praat lijkt niet met al,
Want ik noyt Trouwe zal,
Ik Min de Vrye-staat,
En win mijn Kosje Maat,

Met Oly-koeken groot en kleyn,
Die wel gebakken zijn.

Joris.
Mijn Ambagt Liefste zoet,
Dat is ook wonder goed,
Wijl ik gestadig vroet,
En veeg Schoorsteen' schoon,
Voor Geld en goede loon,
Daar ik de Kost mee winnen kan,
Gelijk de braafste Man.

Tryn.
Neen Schoorsteen-veger, Neen,
Ik zeg ik blijf alleen,
Dus waag geen blaauwe Scheen,
Dat Volkje meestendeel,
Spoeld wonder graag haar Keel,
En 't Geld dat zy daar mee verdiend,
Kunn' zy wel op mijn Vriend.

Joris.
Ach alderwaardste Trijn,
Die 't pronkje wis zal zijn,
Van 't Franze-pad zo 'k meyn,
Ik win meer op een Dag,
Wanneer ik Werken mag,
Als gy ô alderwaardste Zon,
In een Week winnen kon.
Ook ben ik wonder wijs,
's Winters zit ik op 't Ys,
Met onze Buurman Gijs,
Die een Baanveger is,
Terwijl ik mee niet mis
Verkoop, Genever, Brandewijn,
Voor die genegen zijn.
Ik werk ook wonder snel,
Aan 't Hey-blok daar ik wel,
De Kost mee winnen zel,
Voor uw mijn waarde Lief,

Ik ben tot u gerief,
Wy worde Rijk dat zweer ik jouw,
Als gy eens bent mijn Vrouw.

Tryn.
Hou waar daar is mijn Hand,
Blus vry uw Minne-brand,
Eer dat gy raakt van kand,

Joris.
Bloed hier diend niet gedraald,
Mijn Lief daar is een Naald,
Mijn twee Pedante na de zwier,
Op Trouw, maakt goede zier.

Bakkers-Vryagie, tusschen Jan en Bregje.

Voys: *De Haarlemerdijk.*

Jan.
*A*Ch Bregge lief, ach waarde Kind,
Hier komt een Bakkers-knegt,
Die uw gelijk zijn Hert bemind,
Daarom verstaat mijn regt,
Ik kneyp de Bollen om gewin,
Eer ikze schiet de Oven in,
Dus werd gy wis een Rijke Vrouw,
Zo gy mijn geeft uw Trouw.

Bregje.
Dat's weer dat ouwe lollen Maat,
Ik wil geen Bolle-dief,
Daarom verzoek ik datje gaat,
En zoekt tot uw gerief,

Een Meyd die snarig Schyven heeft,
En die uw fluks het Ia-woord geeft,
Voor mijn Ik min een ander Kwant,
Ik zeg blijf van mijn kant.

Jan.
Hoe ben je zo op mijn verstoord,
Daar ik met groote vlijt,
Voor uw ô Lief gelijk 't behoord,
Wil werken in mijn tijd,
Mijn Oom heeft reeds een Bakkery,
In die korte Straat aan 't Y,
Al waar hy mijn zal zetten in,
Als ik Trouw na zijn zin.

Bregje.
Loop kromme stijve Bakkers-mof,
Ik meenje niet met al,
Dus geef mijn tog geen meerder stof,
Door al uw Woorden mal,
Uw Bakkery staat mijn niet aan,
Ik hou te veel van uyt te gaan,
Daar een Bakkerin in Huys,
Moet zitten voor haar kruys.

Jan.
Ik zweer by een paar Bollen,
En een Timpje net van pas,
Dat zo ik het doene ken,
Een Meyd zal houden ras,
Die al uw Werk verrigten moet,
En na uw zin alleenig doet,
Dus staakt uw strafheyd toon gena,
En geef my het Woord van Ia.

Bregje.
Zwijg Quibus aldergrootste Nar,
Ik schrik voor uw gezigt,
Daar by uw kromme Neus van var,
Die als een Vuur-baak ligt,
Is vol met Puysten en heel krom,
Daar by uw Mondje als een Kom,

Verwekken noyt een Ionge Maagt,
Dus laat mijn ongeplaagt.

Jan.

Loopt stuurze Meyd, loop wreede Bregt,
Ik ga zo vlot na Leen,
Dat Meysje wil een Bakkers-knegt,
Dat gaat 'er dan zo heen,

Bregje.
Ia bruy maar heen zoek uw gerief,
Bolle-knyper groote Dief,
Ik wagt tot dat een geestig Kwant,
Zijn Trouw by my verpand.

Vryagie tusschen Jaap en Lysje.

Voys: *De Mars van Marlenburg.*

Jaap.
*A*Ch alderwaardste Lijsje,
Pronk en Schoonste van het Land,
En helpt my nu een reysje,
Eer uw Minnaar raakt van kand,
Wijl ik door vuurig Minnen,
Brand als en Etna van binnen,
Dus toon gena, Eer ik verga,
En laat het Ia-
Woordjen eens vloeyen uyt uw Mond,
Over die Ambrozijne grond,
Dan werd mijn Hert, Bevrijd van smert,
Wen gy my maakt gezond.

Lysje.
Zoekje met mijn te mallen,
Iapik-buur je bent verkeerd,
Dies wilt niet langer kallen,
Schoon dat uw een Ziekte deerd,
Laat die een aar genezen,
'k Wil geen Doctores wezen,
Mijn Medicijn, Is gaat van mijn,
Dan werdje rijn;
Of gaat naar Doctor Bier-en brood,
Die zal uw helpen uyt de Nood,
Of na Ian-Stront, Die menig Wond,
Kan helpen voor de Dood.

Iaap.
Gut Meyd wilt zo niet foppen,
Of Iaap-Kreynen moet nog voort,
Dat zweer ik by de Kloppen,
Die zo menig Paap bekoord;
Ian-Stront kan mijn niet helpen,
Niemand kan mijn Min stelpen,
Als gy alleen, Die 'k ongemeen,
Bemin met reen:
Wijl ik gewend ben door 't gezigt
Van uw, dat staag schiet Schigt op Schigt,
In mijn Ionk-hert, Genees mijn smert,
'k Blijf dan tot uw verpligt.

Lysje.
Foey, foey, wat henkers liegen,
Ie schaamd jou ook niet en zier,
Of wilje mijn bedriegen,
Met logens ik loof het schier;
Wie kan zo een Praat gedogen,
Van Schigten in mijn Oogen,
'k Loof vast je zijt uw zinnen kwijt,
Terwijl je Vrijd,
Ik zoud je raden waarde Vrind,
Dat gy, eer gy een Maagd bemind,

Eerst leerd uw Les, By een Matres,
Gy praat heel ontzind.

Iaap.
ô Schoonste van de Vrouwen,
Daar Natuur alleen op praald,
Wil die zaak aars ontvouwen,
Wijl gy hem verkeerd af maald,
De Schigten zijn de Vonken,
Die in uw Oogen lonken,
Ik bid sta af, je bent te straf
Eer ik in 't Graf,
Moet dalen, als een Martelaar,
Laat ik met uw tog zijn een Paar,
Zo niet ik zal door ongeval,
Nog sterven dat is klaar.

Lysje.
Ik mag uw praat niet hooren,
Daarom meen ik heen te gaan,
Dus is 't moeyten verlooren,
Ik ga, gy kunt blyven staan;

Iaap.
ô Bloed zy is geweeken,
Help Venus Zoon, komt van uw Throon,
Eer ik tot loon,
Mijn eygen Neus beyt van mijn Bek,
Hou Iapik word beget niet gek,

Lysje.
Zoekt blanke Bregt, Zy is niet slegt,
Maar net en wonder krek.

Vryagie tusschen een Oud Man en Jonge Dogter.

Voys: *Prins Robberts Mars.*

Oud Man.
*A*Ch alderwaarste Engelin,
En schoonste die 'er leeft,
Ey toon mijn nu eens weder Min,
Wijl gy mijn Hert vast heeft;
Ben ik wat Oud dat is niet met al,
Ik heb veel Geld en Goed
Dat uw gewis behagen zal,
Ik zoek wat Ionk en zoet.

Jonge Dogter.
Weg Oude Roggel Knorre-pot,
'k Lag om uw Geld en Schat,
Uw Neus die druypt en zit vol Snot,
Daar by uw Bakhuys plat,
Gelijk een Aap zijn Poorte-fles,
Vertrek ô Ouwen Bloed,
Gy past veel beter by een Bes,
Als by wat Ionks en zoet.

Oud Man.
Ach Lief een Bes behaagd mijn niet,
Gy bent die ik verkoor,

En die alleen mijn zwaar verdriet,
Kund helpen als ik hoor,
Het lieve Ia-Woord uyt uw Mond,
Wijl gy mijn Min dus voed,
Maakt mijn dat bid ik weer gezond,
Ik zoek wat Ionks en zoet.

Jonge Dogter.
Ey denk veel liever op een Kist,
't Zal uw wat nutter zijn,
Onnodig hier uw teyd verkwist,
'k Min Ionk-hert, wiens aanschijn
Gelijk als een Adonis praald,
Hy kwest mijn Ionk gemoed,
Uw Geld niet by zijn Schoonheyd haald,
'k Zoek ook wat Ionks en zoet.

Oud Man.
Wel Meysje-maat wat scheeld men dan,
Ben ik te lomp van Leen;
Dat gy mijn niet kiest voor uw Man,
Daar ik uw ongemeen,
Als een Leander Min toe draag,
Door een opregte gloed,
Och sta mijn toe het geen ik vraag!
Ik zoek wat Ionks en zoet.

Jonge Dogter.
Dat zoek ik mee daarom vertrek,
Ik schrik voor uw Gezigt,
Houd gy nog van de Min wel Gek,
Ie bent een Aas te ligt;
Een Ionge Vrouw een Oud-mans Graf,
Zo werd de Min wis roet,
Vry uws gelijk, uw Min is Laf,
'k Zoek mee wat Ionks en zoet.

Weg gink het Meysje en hy zag,
Gelijk een Hoender-dief,
Hy riep hou stand, ach Schoone ach!
Ey geef gehoor mijn Lief,
O Wreede Maagt wat bent gy Wreed,
O Min, ô Min, gy doet,
Mijn branden als een Etna heet,
Om een Meyd Ionk en zoet.

Een Vermaaklijke Zamen-spraak tusschen een Jager en een Herderin.

Op een aangenaame Voys.

*A*Urora klaren Dag,
Tot uw doen ik mijn klag,
Al in 't duyster van de Nagt,
Door Hagel, Sneeuw, of koude Wind,
En dat voor uw mijn lieve Kind,
Ik kom uw spreeken aan,
Mijn klagen was gedaan;
Als ik uw maar aan hoore,
'k Mag uw niet zien als voore,
Aan wie zo klaag 'k nu mijn verdriet?
Och Iager by de Nagt,
Zo kend men niemand niet.
Want alle uw gevly,
Dat is maar Gekkerny,
Steld al uw klagen aan en zy,
Want anders raakt' ik in benouwen,
Hier volgt niet als groote rouwe,

Ik was liever heel verplet,
Gestraft van Lit tot Lit
Ach overschoon Karsouwe,
Eer ik uw zou brengen in benouwen
Liever brande ik in 't Vyer,
Eer dat ik uw zou Minne,
Uyt een valsche manier.
Och Iagertje sermant,
Houd uw dan maar constant,
Wanneer gy komt t' Iagen in mijn Land,
En ik zal geven voor uw Loon,
Zo menige Goude Kroon,
Voor het Haasje of Konijn,
Of wat daar mag by zijn,
Ay mijn Beminde Ioffer,
Vergun dat ik opsluyt uw Koffer,
Om te Iagen met playsier,
Och Iager wilt gy Iagen,
Zo moet gy komen hier.
Doe greep hy haar in zijn Arm,
En zy riep met luyd gekarm,
Kleyn Cupido blies doe weer Alarm,
Daar op gaf hy haar een Kus,
En doen was zijn Brand geblust,
Doe woud hy heenen treen,
En laaten haar in 't geween,
Zy riep met droef ontfermen,
Ik moet anders van Liefd' sterven,
Ey verhaald mijn van de Iagt,
Och Iager loze Iager,
Wat hebt gy mee gebragt.
Och overschoon Karsouw,
Gedaan is al mijn rouw,
Om dat gy mijn zijt getrouw,

Gedaan is al mijn smert,
Die ik voeld' in mijn Hert,
Daar is een Rink tot onderpand,
Op Trouw een schoone Diamant,
Komt laaten wy verblyden,
Zet de droefheyd aan een zyden,
En maakt een bly geluyd,
Het is tot eeren glory
Van mijn Waarde Bruyd.
Och Iager figelant,
Daar Iaagt gy heel faljant,
Neemt dit kleyne Briefje in uw Hand,
En Iaagt daar mee op 't zelfde Pad,
Dat men 't Wild mag krijgen rad,
Op dat gy met uw Floret
Mag komen in mijn Net,
Om een Konijntje te vangen,
Och Iager daar na is mijn verlangen,
Kom steek uw Spring-stok uyt,
En wild niet langer dralen,
Geen Wild dat voor uw muyt.

Een wonderlijk en zeer klugtig voorval van zes Fransche Hoessaren by Vryburg.

Voys: *De Mars van Prins Karel.*

*A*Anhoord dit klugtig Lied,
Dat ik uw voort zal bringen,

Luysterd na mijn Zingen,
By Vryburg laast geschied,
Hoe zes Franse Hoessaren,
Daar maakte een besluyt,
Om hun te diverteren,
De Kamp t' abandonneren
Al om te maaken Buyt.
Zy zijn der uyt gegaan,
Gelijk als dolle Honden,
Maar hoord eens wat zy vonden,
Al in de Weyde daar staan;
Een Herder die zijn Schapen,
Daar Weyden in het Gras;
Met Vloeken ende Zweeren,
Gongenz' hem attaqueren,
't Scheen oft zijn laast' Dag was.
Zy hebben den Armen Bloed,
Uyt gedaan al zijn Kleeren,
Hy was in groot hertseeren,
Geslagen in zijn Bloed;
Zy namen ook zijn Knapzak,
Waar in wat Eeten was,
Gesneden, voor de Honden,
't Was al datze vonden,
In heel de Herders-tas.
Eer dat men nog vertrok,
Hebben zy zonder schroomen,
Elk een Schaap mee genomen,
Al met den Herders-rok;
Zy sprongen op hun Paarden,
Elk met een Schaap voor hon,
En gaaven 't Paard de spooren,
De Herder spronk daar vooren,
En straks een Konst begon.

Hy trok dan uyt zijn Zak,
Een Schalmey vol plaisansse,
En Speelde daar een Dansse,
Het was voor hun geen gemak;
Want als de Paarden hoorde,
Dit overzoet geluyd,
Begonde zy te springen,
Niet een kon hem bedwingen,
En langer het stellen uyt.
Zy meende met den Buyt,
Te doen een groote kanssen,
Maar moeste blyven Danssen,
Al voor dat zoet geluyd:
Door het Schaap-herders Spelen,
Moesten daar blyven zoet,
Denkt hoe 't hen moest verveelen,
De Tong hong uyt de Keelen,
't En was geen Vreugde goed.
De teyd die viel zo lank,
Zy moesten met hun allen,
Daar van hun Paarden vallen,
Tegen haar wil ende dank:
Zy lieten d' Schapen loopen,
Dagten nu zijn wy vry;
Maar de Herder vol listen,
Hun daarom niet misten,
En kwam doe nader by.
Als zy lagen op de Aard,
En moesten blyven rusten
Den Herder die kreeg lusten,
En hy trok onvervaard,
Daar uyt haar Boven-kleeren,
En voelde in haar Broek,
Daar vond hy onverholen,

Zestig Goude Pistolen,
En eene Zijde Doek.
Dat Geld nam hy doe mee,
En alle Zes haar Paarden,
Bondze vast aan de Staarden,
En trok daar mee na Stee;
Doe zy kwamen tot haar zelve,
Waar het weg al te maal,
Begonden doe te Zweeren,
Rem Pem Pem Batonneeren,
Op de Hongaarsche-taal.
Schoon zy waaren verstoord,
Den Herder zonder gekken,
Die gink haar al voor trekken,
En was met d' Buyt al voort;
Maar als zy in het Leger kwamen,
En alles wierd bekend,
Men deedze zonder misse,
Daar loopen door de Spisse,
Door het geheel Regiment.
Was het niet een schoone Buyt,
Die zy meenden te haalen?
Maar moesten het duur betaalen
Met slagen op hun Huyd;
Spiegeld u hier aan Soldaten,
Die op Marode gaan,
Ziet toe zo niet te vaaren,
Gelijk de Frans Hoessaren,
Laat vry de Herders staan.

Een nieuwe Vermaaklijke Oorlogs Vryagie, tusschen de Franse Generaal en de Schoone Stad van Antwerpen.

Voys: ***Aanhoord dit klugtig Lied.***

Franse Generaal.
*A*Ntwerpen Schoone Stad,
Mijn Lief en Uytgelezen,
Ik heb uw lang voor dezen,
Bemind en lief gehad,
Om dat gy zijt zo Schoone
Geprezen ten alle kant,
Een Paerel die ten toone,
Zal blinken aan mijn Kroone,
Als eenen Diamant.

Antwerpen.
Wie staat hier voor mijn Deur,
Wat Vryer mag het wezen?
Ik hebbe noyt voor dezen,
Gehad een Serviteur,
Waar in ik had behagen,
Al sprak hy Antwerpens-Tolk,
Op een' Zonne-dagen,
Ik kwam hem te verjagen,
Met mijn dapper Krijgs-Volk.

Franse Generaal.
Ik ben de Franse Vorst,
ô Maget waard te pryzen,
Die uw Eer zal bewijzen,
En naar uw welvaard dorst,
Dus laat my komen binnen,
ô! Overschoone Stad,
Mag ik dus gratie winnen,
Ik zal uw Lief beminnen
Als een waarde Schat.

Antwerpen.
Vertrekt terstond van hier
Louis Bourbon verheven,
Ik vind in uw mijn leven,
In het minste geen playsier,
Dus wilt dan retireren,
En tot de Reys uw spoen,
Regt naar uw Land Marcheren,
En andere Caresseren,
'k Heb uw niet van doen.

Franse Generaal.
ô! Overschoon Ionk-vrouw,
Gy staat in mijn behagen,
Ik wil uw liefd toe dragen,
Zo gy my schenkt uw Trouw,
Ik zal uw noyt verlaaten,
Maar maaken los en vry,
Van de Hanoverse Zoldaten,
d' Hollandsch en Heere Staaten,
Met al haar gevly.

Antwerpen.
Dat agt ik niemendal,

Al uwe schoone Woorden,
En zullen my niet bekoorden,
Vertrekt terstond van d' Wal,
Want ik een Maagd verheven,
En zal noyt zijn van zin,
Om eens uw Vrouw te wezen,
Want ik heb uyt gelezen,
De Ongarische Koningin.

Franse Generaal.
Naar dat ik Maget fier,
Geen trooste en kan verwerven,
Zal ik de Plaats bederven,
En stelle in Vlam en Vyer,
Dus vreest dan voor de plagen,
Die uw te naaken staan,
Gy zult het uw beklagen,
In 't eynde van de Dagen,
Met menig droeve traan.

Antwerpen.
Ik en vreeze voor geen zier,
Van uw te zijn verwonnen,
Lost vry maar uw Kanonnen,
En Bommen uyt Mortier,
Mijn Volk is sterk van binnen,
Van Wallen wel voor goed,
Zullen uw Magt wel knelle,
Zo dat gy zult zeer snelle
Vlugten, met der spoed.

Franse Generaal.
Om dat gy Maagt op magt,
Zo trots zijt en hovaardig,
't Is te eenemaal regtvaardig,

Dat ik beschiet met kragt,
Za ras lost de Kartouwe,
Kanonnen en Mortier,
Op dat zy Vuer uyt spouwen,
En dat zonder op houwen,
Al naar de Franse zwier.

Antwerpen.
Komt hier gy Franse Vorst,
Ik wil mijn overgeven,
Want al mijn Leden beven,
Laat uw Kanon onbemorst,
Laat ons veel liever Paaren,
En dat al zo 't behoord,
De Hannoversche Marcheren
De Stad abandonneren,
Als Prisonnier van hier.

Franse Generaal.
Dat word uw toe-gestaan,
Mijn Lief mijn Uytverkooren,
Schoon dat ik had geswooren
Anders te werk te gaan,
Al dat ik heb geboden,
Dat stem ik toe ter stond,
Om dat gy zijt te vreden,
Van met mijn gaan te treden,
Al in een Trouw-Verbond.

Een Zamen-spraak tusschen de Konink van Vrankryk en het Kasteel van Antwerpen.

Stem: ***Hoe vriendelijk is het Jagen.***

*A*Ntwerpe Kasteel verheven,
Ik kom uw spreeken aan,
Of gy uw wilt begeven,
Om onder mijn te staan,
De Stad is door mijn order
Over, met goed accoord,
En dus begeer ik vorder,
't Kasteel dat daar aan hoord:
Ik zend uw Clermond als een Held,
Met veel' Duysend Knegten,
Die zal in kort met geweld,
Uw tragten te bevegten.

Commandant van 't Kasteel.
Wel Souvereyne Konink,
Ik had uw zin verstaan,
Komt gy dus uyt uw Woonink,
Zo veer om mijn gegaan,
Ik moet uw refugeren,

Want ik ben hier gesteld,
Om my te defenderen,
Ik trek het Keyzers Geld:
Ik heb het Huys van Oostenrijk
Gediend zo lange Iaaren,
Daarom ô Konink Lodewijk,
Mijn Eer wil ik bewaren.

Clermond tegen de Commandant.

Wild na de Konink hooren,
Het geen hy uw gebied,
Wiltg' zijn Gemoed verstooren?
Dan raakt gy in 't verdriet,
Wat zal het uw dan baaten,
Als men 't Kasteel schiet plat?
Gy moet het dog verlaaten,
Daarom doet als de Stad,
En opend uw Barier en Poort,
Laat ons daar binnen komen,
Want geeft gy over met accoord,
Behoeft gy niet te schromen.

Den Commandant tegen Clermond.

Is uw de Stad gegeven,
Dat en gaat mijn niet aan,
Ik ben maar hier gebleven,
Om 't Kasteel voor te staan;
Mijn Panduurs en Crowaten,
Die vreezen Vlam nog Vyer,
Ik heb veel kloeke Soldaten,
Zy vragen geen Quartier:
Ook heb 'k Kruyd met Grof Kanon,
Ook Bomben en Mortieren,
Ik zal de Magte van Bourbon,
Daar med' in 't minst niet vieren.

Hoe Clermond zijn Magt commandeerd om 't Kasteel te Bombarderen.

Za kloeke Bombardieren,
Ik breng 't Koninks bevel,
Smijt Bomben en Mortieren,
Al op het Citadel,
Men zal die sterke Wallen,
En het Kasteel zijn glans,
Door ons Geschut doen vallen,
Allon hier is avans,
Vald het Kasteel maar dapper aan,
Vreest Panduur of Crowaten,
Wy hebben tegen eenen Man,
Twintig kloeke Soldaten.

Hoe men het Kasteel zag Bombardieren.

Het Kanon toonden zijn kragten,
Men schoot zonder Quartier,
By Dag en ook by Nagten,
't Was altijd Vlam en Vyer,
De Bomben uyt d' Mortieren,
Die zag men by de Nagt
Vliegen, als Kolen Vyeren,
Al van de Franse Magt,
Die van 't Kasteel deden hun best,
Met Bomben, Handgranaten,
Om te bevryden hunne Vest,
Maar het kond' hun niet baten
Men zag de Franse aan vallen,
Met een zeer groot geweld,
Dat Battery en Wallen
Door hun wierd neer geveld,
Den Commandant vol eeren,
Vond hem als dan geraan,

Om te Capituleren,
Het Witte Vaandel wierd geplant,
Op het Kasteel met lusten,
Het Gevegt kwam tot een stilstand,
De Oorlogs Wapens rusten.

Hoe het Guarnisoen van het Kasteel trok.

Men gaat Capituleren,
Hoe dat het Guarnisoen,
Met Krijgs-gebruyk vol Eeren,
Den aftrek zoude doen,
Van het Kasteel verheven,
Na de Bredaasze Hey,
Om hun zo te begeven,
Naar onze Arremey,
Vaendels, Standaarden en Geweer,
Wagens met veel Bagagie,
Kregen zy mede tot begeer,
Kruyd, Lood, tot avantagie.

Lof der Dichteren.

Stem: *NOVA.*

*A*Nakeron, Anakeron de Dichter,
Was menigmaal heel vrolijk by de Wijn,
En als hy dronk zo wierd zijn Geest veel ligter,
De Poëzy most zijn vermaak dan zijn;

Dan bond hy 't Hoofd met Bloeme-kranssen,
En uyt zijn Mond, Vloeyt in een korten stond,
De zoetste lekkerny, Van Praat en Poëzy.
  Gelukkig zijn, gelukkig zijn Poëten,
Die niet altijd van Muzen en Apol,
Maar altemet met Bachus zijn bezeten,
En door den Drank van zijne Godheyd vol:
De beste Wijn kan Dichteren ontfonken,
Dat zweerd Tibul, Properts en ook Catul,
Horatius al mee, Als hy zingt Evoë.
  ô Negental, ô Negental Godinnen,
Houd voor uw zelfs de Bronne die gy hebt,
Ik wil altyd God Bachus-vogt beminnen,
Dat in mijn Breyn een Nieuwe Geest herschept;
Wie zijn zorg en droefheyd af wil spoelen,
Met d'Olden-hond, Word niet alleen gezond,
Maar ook gelijk men weet, Een Zanger en Poëet.

Herders-Lied, tusschen Helena en Leander.

Stem: *Liefste gy zijt ongestadig.*

Leander.
*A*Ch Helena, ach mijn Waarde,
Ach beheerster van mijn Hert;
Zult gy noyt mijn Trouw aanvaarden,
Zo verga ik heel in smert,

Ik zal al mijn Ionge Leden,
Haast in 't duyster Graf besteden,
Zo gy mijn gesmeek belagt,
En mijn trouwe Min veragt.

Herderin.
Zegt Leander wilt niet klagen,
Om een Boerse Herderin,
Wilt uw Liefde hooger dragen,
Op het weelig Hof-gezin,
Hoofze Iuffers konnen vlyen,
Gaat wilt van Helena schyen;
Want mijn Vee is te gering,
Voor zo Grooten Hoveling.

Leander.
Wilt niet op mijn Grootsheyd smalen,
d' Hoofsche Pragt is niet met al;
'k Wil mijn Grootsheyd laaten dalen,
By uw Schaapjes inde Stal,
'k Wil om uw uyt Goude Schalen,
Noyt geen Hoofsche Drank meer halen,
Maar veel liever by 't Geboomt,
't Water drinken dat 'er stroomt.

Herderin.
Wat zoud dog uw Vader zeggen,
Als hy hoorde van ons Min,
Datg' uw Liefde had aan gaan leggen,
Op een slegte Herderin;
Neen Leander komt niet nader,
Laat my by mijn oude Vader;
Gaat gy weer ten Hove treen,
En komt nimmer by Heleen.

Leander.
'k Zal uw uyt het Veld ontslaken,
En in plaats van dezen Kle'en,
Uw een Edel-vrouwe maaken
Gund my Weder-min Heleen;
'k Zal uw Ooren laaten streelen,
Met Musijk en held're Keelen,

En veel Maagden zullen gaan,
Die uw steeds ten diense staan.

Herderin.
Met uw wulpze Vlyeryen,
Daar verslijt gy mee uw tijd,
'k Zal my voortaan wel verblyen,
Op het geurig Veld-tapijt;
Daar mijn Schaapjes haar gaan Grasen,
'k Agt geen Hoofsche Vlyery:
Maar een Herders Vryery.

Leander.
Houd gy van geen Hoofsche leven,
Wel Helena 'k ben te vreen,
'k Zal my mede gaan begeven,
Tot de slegte Herders-kleen;
'k Zal met uw door Bosch en Heyden,
Willig gaan de Schaapjens Weyden,
Ach! volmaakte Herderin,
Gund mijn slegts uw Weder-min.

Herderin.
Hoe zou dog Leander passen,
Eenen Hazelaren-stok?
Neen: gy zijt niet op-gewassen,
Om te dragen d' Herders-rok;
Maar met Goud en Zijde Kleden,
Gaat vercierd daar mee uw Leden,
Laat my by het Vee gerust:
Boet in 't weelig Hof uw Lust.

Leander.
't Is Vier Iaaren nu geleen,
Dat ik eerstmaal (Schoon Heleen)
By uw in het Veld kwam treden,
En heb steeds met vriendelijkheen;
Uw om Weder-min gaan vlyen,
En ik zal niet van uw schyen,
Voor gy mijn uw Liefde gond,
Tot een vaste Trouw-Verbond.

Herderin.
Wat zoud gy dog aan mijn hebben?

Als wat Schaapjens in de Wey,
's Nagts een Huys vol Spinne-webben,
Dagelijks dwalen door de Hey,
Alwaar Cloris op zijn Fluytje,
Speeld Helena is mijn Bruydje,
En gestadig op mijn past,
Dat geen Wolf mijn Vee verrast.

Leander.
Is dan Cloris uw Beminde,
Hebt gy Cloris dan in 't Hert?
Gy zult my niet weder vinden,
Maar ik zal met pijn en smert;
Vlieden gaan door Bosch en Hagen,
Ia God-Pan ten Velde uyt jagen,
Zwerven aan de dorre Strand,
Tot Leander is van kant.

Herderin.
Wilt niet dolen om Heleene,
Wilt niet zwerven Bosch-waard in,
Ik zal staaken al uw Weene,
Zo gy toond standvaste Min,
Maar ik meende al uw vlyen,
Dat het was mijn te verlyen,
Ach! Leander 'k neem uw an,
Voor mijn lieve Egte Man.

Leander.
Ach! ô Hemel wat een vreugden,
Komt in mijn gedagt' en zin,
Ach mijn Engelin vol deugden!
Mijn volmaakte Herderin;
'k Geef aan uw mijn Ziel te panden,
Daar, ontfangt in uwe Handen,
Dees mijn Diamant op Trouw,
Schoon Helena, is mijn Vrouw.

Herderin.
En Leander is mijn Waarde,
'k Neem uw Trouw uyt regte Min,
Gy zijt al mijn lust op Aarde,

'k Ben uw lieve Herderin,
Eeuwig blijft ons Trouw verbonden,
Zwijgt nu alle Laster-monden,
'k Ben voor Eeuwig uw bereyd,
Tot de bleeke Dood ons scheyd.

Een andere Vryagie.

Stem: *Bell' Iris.*

*A*L te wreede Roosemond,
Zullen dan mijn droeve klagten,
Noyt uw staale Hert verzagten,
Ach! mijn Ziel is zeer doorwond,
Zo uw Wreedheyd my doet sterven,
Ik ontvang de Dood met vreugd,
Wijl ik niets en kan verwerven,
Is my 't Leven ongeneugt.
Dog zo uw aanminnelijkheen,
En uw glinsterende Lonkjes,
Die niet zijn als Minne-vonkjes,
Daar mijn Ziel is door bestreen,
My met eenig gonst bestralen,
Zal ik over uw Godin,
Metter-tijd nog Zegen-pralen,
Als Verwinnaar van de Min.
Geeft dan Schoone, geeft gena,
Zet uw strafheyd dog ter zijden,

En hebt deernis met mijn lijden,
Wilt gy dat ik troosteloos ga?
Zo vaard wel, 'k verlaat mijn Leven,
En verkies de bleeke Dood,
Gy hebt d' Dood-steek my gegeven,
Als ik uw mijn Liefde bood.

Vryagie tuschen Polines en Casandre.

Stem: *Trompen en Trompetten.*

Polines.
*A*Ch Casandre Uytverkoren,
Zeg my dog wat uw mishaagd,
Waarom gy mij niet zoud verhooren,
Of hebt gy mijn de Dood gezwooren,
Dat gy mijn dus plaagd.

Casandre.
Vriend Polines 't is geen reden,
Dat gy nu mijn Min beklaagt,
Om dat ik niet terwijl gy 't vraagt,
My aan uw straks verbind met Eeden,
Denk dat Maagdens minzaamheden,
Diend door d' tijd bejaagt.

Polines.
't Is wel waar ô Schoon Casandre,
Maar hoe dikwils is 't geschied?

Dat door de tijd de Min tot niet
Liep, en de Liefde gink verandre,
Hooge-staat doet slagten wandre,
Zo men dikwils ziet.

Casandre.
Meynd gy dan indien 'er mijn zinnen,
Waaren geleyd uyt liefde zoet,
Dat ik om Hooge Staat of Goed,
Wederom zoud een ander minnen;
Neen Polinis 'k draag hier binnen,
Een opregt gemoed.

Polines.
Zegt Casandre Lief mijn Waarde,
Waar was oyt een Minnaar goed?
Die niet wenschte om met spoed,
Door Egte Trouw op dezer Aarde,
Vast te zijn als een Gepaarde,
Lief Casandre zoet.

Casandre.
Ik bekent, maar haastig Minnen,
Ziet men dat schielijk vergaat;
Dus eer men Liefde leggen gaat,
Moet men met Vrienden raad beginnen,
En door kragt van Ziel en Zinnen,
Nemen vast beraad.

Polines.
Uw discourssen en waardige reden,
Zijn der op eer en deugd gegrond,
Maar overdenkt de tijd en stond,
Als ik tot uw gedienstigheden,
My door Min in eerbaarheden,
Stadig dienstig vond.

Casandre.
Ik weet al uw dienstige daden,
Ik beken uw vlytige Min,
Dus blijft getrouw als in 't begin,
Hoopt en bouwt op mijn genaden,
Polines blijft wel geraden,
Tot uw Herderin.

Polines.
Eerder zal de Zee verandere,
Eerder zal de bleeke Maan,
Aan het hoog Gewelft niet staan
Eer ik verlaaten zal Casandere,
Werelds pronk noyt zal geen andere,
Mijn Min ontfaan.

Casandre.
'k Twijffel niet aan uw getrouwe,
Polines mijn waarde Vriend,
Maar de eerbare die yder mind,
Heeft my geraden om u te Trouwen,
Tot een eynde te beschouwen,
Eer ik wierd gezind.

Polines.
Princelijke Maaget vol waarden,
Nectar voedzel van mijn Ziel,
Dankbaar ik voor uw neder-kniel,
'k Bid wil op Trouw dees Ring aanvaarden,
Lof zy die ons eerst vergaarden,
Uyt een reyne Ziel

Casandre.
'k Zal in dank uw Trouw ontfangen,
'k Zal uw wezen weer getrouw,
Komt Polines staakt uw rouw,
Liefde stroyt Roosjes op mijn Wangen,
Die door schaamte blozent hangen,
'k Blijf uw Waarde Vrouw.

Polines.
Komt Godinne Schoonste 'er Schoone,
Laat ik drukken uw Roode-mond,
Terwijl nu de Egte Min-verbond,
My met dit gunstig geluk komt Kroone,
Nu mijn Engel 'k zal uw toone,
Liefde t'aller-stond.

Casandre.
Nu is al de praat gescheyden,
Nu is alle spot gedaan,
Ziet hoe nu alle Klappers staan,
Die uw bespotten tusschen beyden,

Dus komt troost na bitter lijden,
Liefd' kan niet vergaan.

Polines.
Ach! bekoorster van mijn zinnen,
Ach! Princesse van mijn Hert,
Leerd hier ô Ionkmans hoe de smert,
Gy door de Trouw zult overwinnen,
Ziet standvast en vlytig Minnen,
Hoe gy Winnaar werd.
Ionge Ieugd verheugd malkander,
Vlegt een Krans en Roose-hoed,
Wenscht Heyl en luk en goed;
Lang leeft Polines en Casandre,
Fama zal haar toon verandre
Om dees Liefjes zoet.

Zamenspraak tusschen een Vryer en Vryster.

Stem: *Het Maandje scheen zo helder.*

*A*Ch zoete Philidaatje,
Ik kom weer om een Praatje
Of gy beraden zijt,
Uw lodderlijke Oogen,
Hebben mijn Ziel onttogen,
En ben schier 't Leven kwijt.

Want zedert wy laast waaren,
Met 't Schuytje uyt gevaaren,
Na Maas en Waalse-plas,
En 't Zeyltje lustig zwelden,
Ik uw mijn Min voor stelden,
Die in mijn Boezem was.
Zo dat ik gantsche Nagten,
Verslijt in droeve klagten,
Om uw mijn Philida,
Om uw is al mijn denken,
Ook wilt my een-maal schenken,
Het zuyker-woordje Ia.
En wilt weer Liefde toonen,
Och Philida mijn Schoone,
Mijn Lief mijn waardste Pand!
Mijn vreugd op dezer Aarden,
Wil eens dees Trouw aanvaarden,
En draagtze aan uw Hand.

Vryster.
'k Dank uw mijn Lief vol eeren,
Godt wil ons Liefd' vermeeren,
'k Ontfang daar op uw Trouw,

Vryer.
En ik Godin geprezen,
Zal uwen Adam wezen,
Gy Eva tot mijn Vrouw.

Een t'Zamenspraak tusschen een Jonkman en Jonge Dogter.

Stem: ***Lestmaal gink ik spansseren.***

*A*Ch, ach! mijn Uytverkooren,
Hoord eens uw Dienaar aan,
Ach wilt mijn klacht verhooren,
En wilt der van mijn niet gaan:
Maar het scheynd gy agt geen klagen,
Dat ik stort by Nagten en Dagen,
Schoon ik uw mijn Smert verhaal.
Ionkman houd op met zugten,
En ook uw droef geween,
Ik agt het al voor klugten,
Ionkman gaat ik blijf alleen;
Houd dog op met lammenteren,
En wilt uu van mijn gaan keeren,
Want ik agt uw klagen niet.
Ach Sypres mijn Wel-beminden,
Gy bent mijn Medicijn,
Ach wilt mijn smert ontbinden,
En verligtet mijn pijn:
Komt laat ons eens zamen wandelen,
En van de Min gaan handelen
Engel na ons Hert en zin.
Ionkman uw droevig praaten,

Agt ik maar als de Wind,
Daarom wilt mijn verlaaten,
Want ik ben nog maar een Kind;
Zoekt een Dogter hoog van Iaaren,
En wilt daar dan mee gaan paaren,
En steld mijn dog uyt uw zin.
  Sypres mijn Uytgelezen,
'k Woud liever dat de Dood;
Maar gy! kunt mijn genezen,
Door uw lieve Minne-schoot:
Ach uw zoet bevallig Wezen,
Sypres gy werd van mijn geprezen,
Neemt my voor uw Dienaar aan.
  Door uw gestadig klagen,
't Geen gy hier stort voor mijn,
By Nagt en ook by Dagen,
Zal ik uw trooster zijn;
Gy zult zijn mijn Wel-beminden,
Laat ons gaan onder de Linden,
Aan dees klaaren Water-stroom.
  Ik dank uw Overschoone,
Voor deze goedigheyd,
Ik zal uw Weer-min loone,
Tot ons de Dood eens scheyd;
Wilt mijn nu een Minn'-kus geven
Ach mijn Lief mijn tweede leven,
Tot verbinding van ons Min.
  O Goon ik zal uw loven,
Dat gy mijn treurig Hert,
Vol vreugde zend van boven,
En verligt mijn droevig smert;
Wilt mijn een Kroon gaan vlegten,
En ons daar mee t'zamen hegten,
Tot ons scheyden zal de Dood.

Droevig Rouw-klagt, Ofte Engelands en Hollands Traane, over de Dood van den Doorlugtigsten Vorst Wilhelmus de III. Konink van Groot Brittanie, en Prins van Orangie, &c. Overleden den 19 Maart 1702. zijnde in zijn 51ste Jaar.

Stem: ***O Engeland wat droefheyd groot,***

*A*Ch treurd nu vry aan alle kant,
Nu is het tijd van treuren,
O Hemel doet ons nu bystand,
Sluyt Vensters ende Deuren,
Hier is een droefheyd over groot,
Want Konink William is Dood,
De droefheyd die zal geve,
Dat gantsch Europa beve.
Daar leyd nu onze Iosua,
Een Held der Aller-helden,
Die voor ons Vryheyd voor en na,
Altijd zijn Leven stelden,
O Groot verlies! ô Protestant,
Uw Scherm-heer voor 't Geloof en Land,
Die is uw elaas ontnome,
O Droefheyd om te schroome.
Wat heeft hy niet al uyt-gestaan,
Te Water en te Lande,
Als hy naar Engeland zou gaan,
En weer na Hollands Strande,

Wat was dog anders zyn begeer,
Als om de Christelijke Leer,
En Land en Steen te hoeden,
Voor 's Vyands wreedlik woeden.
O Vorst! ô Held, ô Konink groot,
Moest gy ons nu begeven,
Daar wy zitten in zo een nood,
Godt weet wat nu bedreven,
Nog zal worden van de Vyand,
Die al zijn kragt' heeft in-gespand,
Om ons en andere Landen,
Te Roven en te Branden.
Geen wonder datme Weend en schreyd,
't Is niet over te kome,
Dat zo een trouwe Majesteyt,
De dood heeft weg genomen,
O Mensche-moorder ziet gy niet,
Wie dat gy uwe Pijl toe schiet,
Maar schoon gy hem doet sneven,
Hy zal weer Eeuwig leven.
Hy zal nog grooter Konink zijn,
In den Hemel hier boven,
Daar zal geen Dood, geen Hels-fenijn,
Hem van 't Leven beroven,
Hy zal genieten daar tot loon,
Geen Aardsche, maar een Hemels-kroon,
Voor al zijn trouwighede,
Die hy over-al dede.
Hy was naast Godt ons Scherm-heer,
Ons Prins en Engelands Konink,
Hy rijsde altoos heen en weer,
Hiel hier en gunst zijn Woonink,
Nu missen wy hem alle by,
Ach! wat geeft dat een naar geschrey,

By ons en Engelande,
Om zo een dierbaar pande.
Ach wat is dit een zwaare slag,
Al voor de Protestante,
Men hoord een droevig naar geklag,
Van haar aan alle kante,
Daar zijn der die over dien Held,
Van Traanen schier hebben gesmeld,
Dat zy haar Hoog-gebooren,
Zo droef hebben verlooren.
Hoe heeft hy niet het Rooms-gebroed,
In Engeland doen wijken,
Daar hy voor waagde Lijf en Bloed,
En duyzende van blijken,
Gaf hy ons door zijn dapperheyd,
Geen wonder dat zo word beschreyd,
Zijn Dood op deze teyden,
Wie weet wat men zal lijden.
Nu is Konink en Koningin,
Allebey by den Heere,
Die Kerk en Land door trouwe Min,
Zo heerlijk hiel in eere,
ô Dat me 'er nog een Spruyt van had,
Die Moeder en Vaders deugd bezat,
Als die twee braven Helden,
Men zoud 't zo zwaar niet melden.
Maar neen nu is d'Oranje-stam,
Geheel en al gebroken,
Die lieve Konink William,
Sprak eer zijn Oogen loken,
De hooge Lords, nog aldus aan,
Om Holland trouw'lijk by te staan,
Indien de tijd haar naake,
Om in d'Oorlog te raake.

Doen vraagde hy zijn Doctors daar,
Of zijn tijd niet snel korte,
Och ja! zeyden zy al te gaar,
Met Traanen die zy storte,
O Lieve, lieve Majesteyt,
De Dood staat haast voor uw bereyd,
Wilt dog uw dierbaar Leven,
Aan Godt nu over geven.
Hier op genood hy 't Avond-maal,
En sprak met Woorden bange,
O Heer is 't dat gy mijn nu haal,
Zo wil mijn Ziel ontfange,
En zo ontfong hy dat nog bly,
Maar geen drie Uuren leefden hy,
Na dat hy 't had gekregen,
Heeft hy de Geest gegeven.
Nu hebben zy de Prinsses Anna,
Tot Koningin gekregen,
Geeft Heer dat zy die wegen ga,
Als haar Suster verheven,
Op dat dees zwaar en droeve Slag,
Door haar bestier 't verzoete mag,
Wilt dat ô Heer dog geven,
Op dat men in vreed' leven.

Bruylofts-Lied.

Stem: *Kom mijn Hertje kom mijn &c.*

*A*Ls een Schip zweeft door de Baaren,
Werd geslingerd heen en weer,
Zo is een Minnaars bezwaaren,
Ongerustig meer en meer;
Tot hy heeft de goede Haven,
Van het Venus Ledikant,
Om zijn matte Ziel te laven,
Daar hy zijne Lusten plant.
Cupido dat olijk Guytje,
Huppeld stadig op en neer,
En het speeld al op zijn Fluytje,
Om te kreygen zijn begeer;
Hy lijkt een Konink van vermogen,
En heeft meer als *Junos* kragt
Heeft voor niemand mede-dogen,
Mars is by hem niet geagt.
Hy doet alles voor hem buygen,
Ontziet Ridder, Vuur noch Staal,
Dat nu *Venus* zal getuygen,
Cupido is Generaal;
Die hem doet het Zwaard op steeken,
Die hem doet d' Samade slaan,

Die hem doet de Zinne breken,
Om zijn Bruyd ten dienst te staan.
Dog 't is stadig zijn verlangen,
Cupido doet smert op smert,
Om zijn Lief wel te ontfangen,
Want de Min leyd in 't Hert,
Hymen die staat met zijn banden,
Voor het Autaar van de Min,
Om te strengelen de banden,
Van deze Twee eens van zin.
Cupido die heeft zijn Boogje,
Op het Ledikant gezet,
Hy glinstert stadig met een Oogje,
Of *Mars* hem niet en belet;
Hy staat pal en zonder schrikken,
Als een *Hercules* ten Veld,
Jupyn met zijn Donder-blikken,
Wagt hy in op *Venus* Veld.
Daar hy wil een kansje wagen,
Met Meliona Honing-zoet,
Als den Bruydegom in dees Dagen,
Met zijn Lief in Minne doet;
Daar leyd alle twist gezonken,
Daar is nu een vast Verbond,
Want de Liefde die gaat pronken,
Als by de Goden is beplant.
Hier is nu den Dag van vreden,
Hier is nu het Iubel-jaar,
Hier is stof en groote reden,
By dit Nieuw Vereenigt Paar;
Om de vreugde te bewijze,
En te toonen bly gelaat,
Ia dat zelfs by de Wijze
Gesteld is, tot de hoogste graad.

Laat nu vry Fioolen klinken,
Speeld op Harp ende Fluyt;
En wild de gezondheyd drinken,
Van den Bruydegom en Bruyd;
Wilt het pand van de Liefde legge,
In den Dons van d' Eere-kroon,
Dan zal Mama of Papaatje zegge,
't Zy een Dogter of een Zoon.
Den Bestierder aller zaaken,
Wil haar Zegenen voortaan,
En haar beyder Herten raaken,
Dat zy in zijn Wegen gaan;
En tot haare vreugd verwekken,
Spruyten van een goed Verstand,
Die tot haare vreugde strekken,
Als Olyven in een Land.

Lied van de Middel-maat.

Op een aangenaame Voys.

*A*Lle Dingen heeft zijn maaten,
In het doen of in het laaten;
Alle Ding dat heeft zijn merk,
Zijn bezet en vaste perk.
Hoord gy Vrijsters, wilt hier leeren,
En dit Lesje tot uw keeren;
Gaat tog nimmer als een Slet,
Slordig, vuyl en gants besmet.

Al te Slordig kan u deeren,
Niemand zal uw willen eeren,
Yder zal door dit gestel,
Seggen, dat 's Slordebel.
Bruyn en Eerlijk dat mag wezen,
Dan zo worje niet misprezen,
Als gy hout de Middel-maat,
Dan zo blijfje van de praat.
Als een Maaget gaat uyt steeken,
Trots en moedig, wil nauw spreeken,
En gaat pronken al den Dag,
Meerder als haar Staat vermag.
Daar zal yder een van kallen,
En geduerig staan te rallen,
't Is voor uw de beste Wet,
Niet te Slordig nog te Net.

EYNDE.

Register.

ACh Liefste mijn Godin.	3
Ach roem waardig Amsterdam	14
Ach schoon Cato.	26
Ach Maget Schoon.	30
Ach hoe zoet is 't Cloris uw te Minnen.	37
Ach Schoonste Engelin.	39
Ach waar mag mijn tweede Ziel.	45
Ach waarde Philis wilt gy mijn.	49
Ach waarde Cloris die ik bemin.	51
Ach zoete lieve Meyd.	52
Ach Bregje lief, ach waarde Kind.	54
Ach alderwaardste Lijsje.	56
Ach alderwaardste Engelin	59
Ach Helena, ach mijn Waarde.	75
Ach Casandre Uytverkooren.	80
Ach zoete Philidaatje.	83
Ach treurd nu vry aan alle kant.	87
Ach, ach, wat zijn de Nimphjes zoet.	10
Ach, ach ik bedroefde Maagt.	43
Ach, ach mijn Uytverkooren.	85
Adieu ter Goes reyn Perel jent.	5
Adieu Schoon Rotterdam.	28

Al weer wat Wonders.	7
Al te wreede Roozemond.	79
Alle Dingen heeft zijn maaten.	93
Alida overschoone Blom.	17
Allegondeken Lief ik moetter.	35
Als ik mijn Philis kussen mag.	20
Als een Schip zweeft door de Baaren.	91
Anakeron, Anakeron de Dichter.	74
Antwerpen Schoone stad.	67
Antwerpe Kasteel verheven.	71
Arend Pieter Gyzen.	21
Avoes gy Debosanten.	33
Aurora klaaren Dag.	61
Aanhoord dit Lied gy Christelijke.	12
Aanhoord gy Jonge en Ouden al.	23
Aanhoord Minnaars met agten.	32
Aanhoord dit klugtig Lied.	63